Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/ CHBCI)

SỐ 163

12 TRANG 20 TÌ

TUẦN LỄ TỪ 13-5 ĐẾN 20-5-1971

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VÕ — Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH — ỐNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C 74++

Đồng tiền khốn nạn

Con Ong

Cơn sốt Mỹ kim đang làm sôi nổi cả thế giới.

Thứ Trưởng Tài Chánh và Thống Đốc Ngân Hàng Quốc gia Việt Nam trấn an rằng cuộc khủng hoảng đồng Mỹ kim chẳng có ảnh hưởng gì tới tiền Việt Nam, hoặc nếu có, chỉ có lợi cho VNCH.

Trong khi đó, Hành pháp vừa xin Quốc Hội chấp thuận ngân sách bổ túc 32 tỷ cho năm 1971.

Dù giải thích cách nào, thì những sự việc trên cũng báo hiệu một sự mất giá của đồng bạc Việt Nam, và chỉ thằng dân Việt Nam, đi làm lãnh những số bạc Việt Nam cố định, là khốn khổ hơn cả.

Sự xuống giá của đồng Mỹ kim đương nhiên có ảnh hưởng tới tiền Việt Nam. Giá trị đồng bạc VN, được định nghĩa bằng đồng Mỹ kim. Khi Mỹ kim xuống giá, tiền VN phải xuống giá theo. Nhưng Việt Nam không phải chỉ giao dịch với nước Mỹ, mà giao dịch với ít nhất mấy chục Quốc gia bằng Mỹ kim. Khi Mỹ kim xuống giá, mà tiền các nước khác không xuống giá, tức là tiền VN cũng xuống giá so với các nước đó. Hàng hóa nhập cảng vào VN sẽ mắc hơn, sinh viên và nhân viên ngoại giao Việt Nam tại các nước phải chịu cuộc sống mắc mỏ hơn.

Ngoài việc mất giá theo đồng Mỹ kim, đồng bạc Việt Nam còn mất giá vì áp lực lạm phát tăng lên. Với ngân sách Quốc Gia 235 tỷ do Quốc Hội chấp thuận trước đây, áp lực lạm phát trên 40 tỷ. Nay Hành pháp xin chi thêm 32 tỷ nữa, tức là áp lực lạm phát tăng lên tới mức 70 tỷ. Áp lực lạm phát tăng, thì giá trị đồng bạc giảm, cuộc sống mắc mỏ thêm. Dân làm sao chịu nổi ?

Thành ra, cùng với sự khủng hoảng đồng Mỹ kim và việc Hành pháp xin chi thêm 32 tỷ, đồng bạc Việt Nam sẽ mất giá 2 lần.

Muốn cho dân đỡ khổ, chỉ còn cách chánh quyền chịu khó giảm chi. Trong tình trạng bi đát hiện tại, mà Tối Cao Pháp Viện và Giám Sát Viện còn xin thêm ngân sách, người dân đành cúi đầu, không biết nói thế nào.

CORNELL UNIVERSITY LIB. JUL 27 '71

đàn anh đối lập với nhà nước đàn em đối lập với nhà bếp

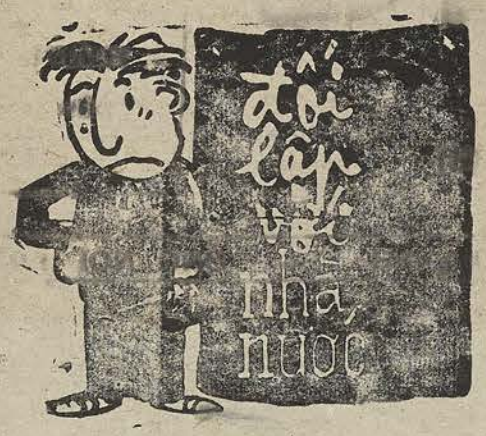

Cơn sốt phá giá

Một cơn bão rớt vừa thổi qua Saigon làm nhiều người rùng mình vì rét. Đó là cơn bão đồng Mỹ kim sắp bị phá giá đến nơi. Chưa bao giờ người ta bắt gặp một sự mâu thuẫn kỳ cục trên nét mặt những tay tổ đầu cơ ngoại tệ ở Việt Nam : đồng Mỹ kim đang xuống giá (tin mới nhất cho hay 1 Mỹ kim còn ăn 380đ VN thôi) mà không gây nên một nét mừng rỡ nào cả. Chỉ thấy toàn những nếp nhăn và vẻ lo ngại ẩn hiện trên trán.

Hiện nay trên thị trường quốc tế, các tay tổ đầu cơ ngoại tệ cũng đều mang chung một tâm trạng lo ngại như một số người Việt Nam. Chỉ trong một ngày trời tại Đức các ngân hàng quốc gia đã phải thu mua vào tới hai tỉ Mỹ kim (khoảng 1 phần 10 tổng số vàng dự trữ của Hoa kỳ). Tại Thụy Sĩ cũng vậy : 600 triệu Mỹ kim trong hai mươi bốn tiếng. Thấy Mỹ kim tuôn vào nhiều quá trong khi những thứ tiền tốt cứ thi nhau rũ áo ra đi khỏi ngân hàng, chính phủ các nước Tây Đức. Thụy Sĩ, Hòa Lan, Áo, Tây Ban Nha, đã hạ lệnh tức khắc đóng cửa ngân hàng không cho đổi chác ngoại tệ nữa. Đồng Mỹ kim, qua hành động ngăn ngừa trao đổi này, vô tình đã bị mất hết tín nhiệm Đây là lần đầu tiên từ 1947 tới nay người ta chứng kiến một sự mất giá mau chóng quá sức của đồng Mỹ kim sự mất giá này khiến rất nhiều người bi quan cho rằng trước sau gì đồng Mỹ kim cũng sẽ phá giá

Ai cũng biết rằng trong gia đình nếu người cha thất nghiệp hoặc bị giảm lương thì lũ con trong nhà chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng ngay. Nay gần một nửa ngân sách của ta đều do Mỹ đài thọ. Nếu Mỹ ở trong cảnh tang gia bối rối thì cái khoản «cho không» này chắc chắn rồi cũng bị xiết lại khá nhiều Trong quá khứ lúc Mỹ giầu có, họ cho không như thế mà ta còn bị chi phối đủ mọi thứ, từ món hàng quân tiếp vụ cho đến quyền lực chính trị trong nước. Thử hỏi tới lúc đồng Mỹ kim bị phá giá, người Mỹ sẽ chi phối chúng ta còn chặt chẽ tới mức nào ?

Trước cơn sốt phá giá hiện nay của đồng Mỹ kim, tức đồng tiền me, bọn Con Ong thiết nghĩ chính quyền cần phải cấp tốc nghĩ ra những biện pháp đối phó rồi công bố cho cả nước biết chứ đừng chơi cái trò trấn an nhân tâm bằng câu tuyên bố đầy vẻ «Ba giai Tú xuất»: Dù Mỹ kim có bị phá giá cũng không ảnh hưởng đến Việt Nam và nếu có ảnh hưởng thì chỉ có lợi cho VNCH. Đó là một câu nói dối ngây thơ đến đứa con nít mười tuổi ngoài phố cũng biết. Không tin cứ chờ vài tuần nữa đồng Mỹ kim mà bị phá giá thì biết.

Nhờ các anh tí

Mấy năm gần đây quả thực cái xứ Gió Chi của chúng ta bỗng dưng nẩy sinh ra thật lắm quái thai. Mới đầu người ta còn bực tức khi thấy một quái thai chào đời múa may quay cuồng trên diễn đàn chính chị chính em trong nước. Nhưng sau vì nhiều quái thai quá thét rồi người ta cũng chán. Trong những quái thai nổi tiếng vì nhiều trò múa rối chính trị người ta nhận thấy quốc hội của VNCH (tục danh là Viện Nhi Đồng) là xuất sắc hơn cả, với những trò ăn cắp, buôn lậu, đấu vật, chơi bốc xơ. Gần đây nhất là màn dâng kiến nghị nâng bi đại vương để kiếm chút cháo trong chuyến tàu vét cuối năm.

Trong tuần qua, lại thêm một siêu phẩm (chưa biết có nên gọi là quái thai không) rất hợp thời trang, chuẩn bị áo mão cho các kỳ bầu cử sắp đến vừa khóc oe oe chào đời tại trụ sở Tổng Liên Đoàn Lao Công Việt Nam, với danh xưng: Tổng Hội Sinh Viên Công Nông. Tổ chức này mặc dù còn mới toanh nhưng đã tỏ ra có nhiều nét huê dạn đáng chú ý như sau:

— Trước hết, gạt ra ngoài tư cách đại diện, người ta cũng rất lấy làm kỳ quái về danh Tổng Hội Sinh Viên Công Nông. Lắm kẻ đã thầm nghĩ, chắc chắn rồi đây sẽ có những đoàn thể, với sự soi sáng của Tổng Hội SVCN sẽ lấy tên là Tổng Hội Sinh Viên Bụi Đời, Tổng Hội Sinh Viên Hippi, Tổng Hội Sinh Viên Du Đãng.. Nói dại, rủi Tổng Hội SVCN một mai bị phân hóa, chia năm xẻ bảy thì kể cũng thật phiền. Vì lúc đó người ta thấy nào là Tổng Hội Sinh Viên Xích Lô. Tổng Hội Sinh Viên Taxi, Tổng Hội Sinh Viên Thợ Gặt... tha hồ lên diễn đàn bôi tro trát chấu vào mặt nhau để bênh vực quyền lợi giai cấp.

Điều thứ hai, vừa mới oe oe chào đời, THSVCN đã chính thức nhìn nhận sẽ tham gia hoạt động chính trị ! Một đoàn thể sinh viên mà lại chính thức đòi hoạt động chính trị là một điều lạ. Và nếu chịu trực thuộc vào một đảng phái thì lại là điều lạ khó tìm trên thế giới. Ai cũng biết rằng giới sinh viên từ lâu được cảm tình của mọi giới đồng bào chỉ là nhờ tính cách trong sạch và độc lập của nó. Nay Tổng Hội SVCN đi ngược lại nguyên tắc trên thì thử hỏi có đáng nêu nên danh nghĩa là sinh viên chăng ?

Điều thứ ba, là lời tuyên bố của chủ tịch THSVCN hôm làm lễ ra mắt đã có những luận điệu giống hệt lời lẽ của những chính khách hoạt đầu, cả vú lấp miệng em., đây vẻ đe dọa, đoa to búa lớn : *«Ai chống lại THSVCN là kẻ đó chống đối giai cấp công nông»*. Vừa thôi chứ. Nhờ các anh tí.

Ngay cả ông Trần quốc Bửu, xếp sòng của các anh cũng không thể hồ đồ tuyên bố một cách láo khoét như vậy huống hồ các đảng viên ma mới như các anh. Nghe các anh nói nhỡ một ông dân biểu nào buôn lậu bị bắt, khoái quá thuồng ngay lấy tuyên bố : Ai chống dân biểu là chống lại quốc dân đồng bào là phản quốc, thì sao ? Là sinh viên thiết tưởng các anh nên khôn ngoan một tí, đừng bắt chước các chính khách mồm năm miệng mười, dân chúng chán ngấy cái trò đó rồi.

● LÃO DƯƠNG

Một huy chương vàng cục cho D.B Bùi văn Nhân

Ông dân biểu Bùi văn Nhân thuộc đơn vị Vĩnh Long, vừa biểu diễn một màn khóc và đòi được chết rất ư là cải lương. Lão Dương không hiểu rằng giải Thanh Tâm, thường được phát cho giới đào, kép cải lương có còn không. Nếu còn, xin đề nghị phát cho Ông Dân Biểu Bùi văn Nhân một huy chương vàng cục.

Chỉ vì bị vu oan là bán giấy hoãn địch giả với giá tiền 1 trăm ngàn đồng và vài ba vụ ăn bần lem nhem khác, mà ông dân biểu phải khóc lóc thê thảm và đòi chết. Rất may là nhờ sự sáng suốt của ông bầu Nhà Hát Tây, chúng ta không bị thiệt mất một bậc dân biểu khả kính.

Nay xin bàn về cái sự khóc và đòi chết ... khi đã xông vào trường chính trị, một nơi cần tới sự liều lĩnh và gan góc, thì người chính trị gia được đời coi ngang hàng với một ông Tướng. Mà đã làm Tướng thì chỉ có ba con đường. Một là thắng trận, hai là bại trận và ba là chết trận. Ít khi nào thấy một ông Tướng khóc, vì cái trò khóc lóc, chỉ là trò con nít. Chúng ta đã bầu một đứa con nít làm dân biểu, đó là hoàn toàn do lỗi của chúng ta.

Bị vu oan thì thiếu gì cách giải oan. Đòi một cuộc đối thoại với Tỉnh Trưởng, với sự có mặt của báo chí, vậy là xong. Hơn nữa, nếu ông là người ngay thẳng, hà tất phải lên tận diễn đàn Quốc hội, mãi tận nước Saigon để khóc lóc và than thở. Ông có quyền gặp thẳng Tổng Trưởng Nội Vụ, Thủ Tướng, hay cao hơn thế nữa, ông có quyền gặp Tổng Thống để nói về tư cách của vị Tỉnh Trưởng. Nhưng ông không làm như vậy, ông đã khóc một cách thê thảm...

Có lẽ ông đã bị ảnh hưởng của nhà Hát Tây, nên muốn diễn trò, để thử tập đóng vai Lưu Bị. Nhưng xin thưa với ông rằng, cái khóc của Lưu Bị rất đắt giá. Ít người có tài khóc được như Lưu Bị. Một lần khóc là nuốt phăng ngay được đất Kinh Châu rộng mênh mông. Một lần khóc nữa là vồ ngay được đất Ích Châu, kho nhà trời vô tận, một vùng đất hiểm ác để lập nên đế nghiệp. Còn lần khóc trên sông Phàn Thành mới thật ghê gớm. Trong lúc dân hai huyện Tân Dã, Phàn Thành, bỏ cả nhà cửa, cơ nghiệp để chạy theo Lưu Bị, hoàn cảnh cực kỳ bi đát, ấy vậy mà Lưu Bị chỉ khóc lên vài tiếng, thế là quân dân lại nức lòng phấn khởi. «Chúng tôi dù chết, cũng nhất định đi theo sứ quân». Chứ còn cái khóc của ông Dân Biểu, thiên hạ thấy cũng chỉ giống như uống năm bảy chai la de, rồi tè ra cả đống nước, chẳng có «ép phê» gì. Tục ngữ có câu «trai khôn lắm nước đái, gái khôn lắm nước mắt». Trong Nhà Hát Tây của chúng ta, có bà Dân Biểu Nín Tè, và có một ông Dân Biểu Nước Mắt, phải chăng cuộc đời đã đi vào sự đảo điên. Nếu hai ông bà, đổi được sự đó cho nhau, thì tốt biết mấy...

Còn về sự đòi chết của ông thì thấy ông khôn ... thấy mẹ. Ông đưa cho ông già Xe Đò năm viên đạn, đòi bắn ông chết. Ai mà dám bắn ông ? . . . Ông cũng biết vậy, vì nếu ở đó, có kẻ cả gan dám «phơ» ông, thì chỉ một viên, cần chi phải tới năm viên ? Ông đòi chết ở Quốc hội, chỉ vì ông,. sợ chết. Nếu ông muốn chết thì cần chi phải ồn ào như thế. Lên cầu Bình Lợi nhảy ùm một phát, thế là xong ! Nằm trong phòng đóng chặt cửa lại, rồi đoàng một cú là... đi tàu suốt liền! Hay sợ đau, sợ thân thể chương phình ra, xí trai đi, ông còn thiếu gì cách chết êm ái... Sự đời ồn ào của ông, chẳng qua là một trò hề rất nhạt, diễn xuất với một diễn viên hạng bét.

Lần sau, nếu nơi nhà Hát Tây còn xảy ra màn khóc và đòi chết, Lão Dương đề nghị nên gắn một loạt đèn màu. Và đừng quên, mỗi lần nhóm họp, xin mời dàn nhạc Văn Vi....

CON ONG

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

Nguyên tác : HỒ ÔNG
Lời bàn : KỲ LÃO tiên sinh

Kỳ 15)

Vì vút xong đường Tao Đàn Mày Đàn bằng giọng hết sức... sư Nguyễn Soái Đức - Nghiệp chợt nhớ tới « mối tình giáo gian » độ nào với Tâm Châu. Bèn buồn, *Người* táy máy vén môi, nâng lưỡi hát :

Mất Châu dzời, xa Châu dzời
Xôi đã nhạt, oản đã phai.
Chiều hôm nay Chùa không nắng
Ta đi về, về với ai...

— Về với Ấn Quang !

Nghe tiếng quát, Nguyên Soái Đức Nghiệp vội vàng lăn mình phòng kẻ gian nổ bậy. Lúc ngước mặt đối diện với địch, thì khẩu côn đui trên tay Nguyên Soái Đức Nghiệp đã ngạo nghễ chỉa về phía trước.

Đức Nghiệp hét :

— Đú ỏa ! Thằng khốn lịn nào vừa bốc thối Ấn Quang đó ?

Không nghe tiếng trả lời, Đức Nghiệp lồm cồm bò dậy. Phập một tiếng, chiếc dùi mõ cắm gần lút cán ngay bên cạnh Đức Nghiệp phía sau buộc một mảnh giấy nhỏ. Đức Nghiệp sợ hãi vã mồ hôi nách, quài tay giựt mảnh giấy đọc ngấu nghiến.

Thư rằng :

Chủ Soái Ấn Quang Tự Mục Bất Đồng Thiền Sư
Nay có vài lời như thế vầy :

Từ cổ chí kim những bậc hiền nhân quân tử giao du với nhau, đều lấy tình nghĩa mà cư xử. Khiến nên càng chơi, càng thấy sướng. Trái lại bọn tiểu nhân lấy cái lợi mà đối đãi với nhau, thì dù ngoài mặt tay bắt mặt mừng, nhưng trong bụng đều ngầm chứa lưỡi lê lựu đạn. Tất phải có ngày đem mạng mỡ nhau ra mà lụi.

Theo chỗ kẻ hèn này được biết, thì Nguyên Soái là một người tài đức. Nguyên Soái đã chơi điệu cóc chịu được, nhưng giáo gian Tâm Châu chỉ nhắm vào cái lợi phù du mà kết thân với Nguyên Soái. Rồi kết qua như Nguyên Soái đã thấy. Tâm Châu xua quân đột nhập Thành Quốc Tự. Phá tan tành Hội Chợ rất Từ Thiện. Chỉ vì sợ không được chia chác Đang may Nguyên Soái là người uy dũng nên Thành Quốc Tự mới không rơi vào tay bọn giáo gian.

Sau vụ trên một số sĩ tốt của quý thành đã tung cánh chim tìm về Chùa ấm là tệ Tự. Vậy mong rằng Nguyên Soái hãy về với tôi, để chúng ta cùng lo đại sự.

Hiện thời Nguyên Soái đang cô thế, nếu một mai đây giữa hai thành Ấn Quang và Quốc Tự nếu chẳng may có chuyện can qua, tôi e rằng lúc đó gỗ đá cũng sẽ thành tro bụi. Như vậy thì quả là đáng tiếc vậy thay !

Kính bút
Mục Bất Đồng Nguyên Soái

Đọc xong bức thư, Nguyên Soái Đức Nghiệp cả giận, múa xéng nổ 4, 5 phát rồi hét lớn :

— Quân đâu, kêu thằng Quân Sư ra đây cho ta !

Vài khắc sau Đại Đức quân sư hai tay nắm cạp quần chạy ra. Nguyên Soái Đức Nghiệp quát hỏi :

— Người làm cái kì gì mà quần áo chửa kịp buộc giải rút vậy ?

Đại Đức quân sư cười hề hề :

— Bẩm Nguyên Soái con ngủ trưa.

— Ngủ trưa sao lại cởi quần ?

— Dạ con sợ « cái cục nợ đời » nó... đội quần đi bán !

Đức Nghiệp ném bức thư đã bị vò nát về phía Đại Đức quân sư, đoạn hất hàm :

— Ngươi đọc xem.

Đại Đức quân sư vồ lấy bức thư, nhưng không đọc ngay, cười hỏi Nguyên Soái Đức Nghiệp :

— Thư của vợ cả hay vợ hai Tâm Châu, bẩm Nguyên Soái ?

— Mẹc ! Ta tu chỉ còn có một tí nữa là thành chánh quả. Ta quên hết mùi ái tình rồi...

— Nguyên Soái không thể nào quên được !

Nguyên Soái Đức Nghiệp trợn mắt :

— Tại sao ?

— Tại vì mùi hôi nách của thiện nam tín nữ !

— Mùi hôi nách thì dính líu chó gì với ái tình?

— Bẩm Nguyên Soái dính chứ. Mùi hôi nách chính là mùi ái tình. Chẳng vậy mà mỗi khi người ta xa nhau, người ta nằm người ta táy máy nhớ nhau, thì trăm lần như một đều nhớ tới mùi hôi nách quyện trên da thịt. Bởi vậy mới có thơ rằng :

Ngửi gai, ngửi góc thì đau
Ngửi mùi hôi nách nhớ nhau muôn đời !

Nguyên Soái Đức Nghiệp cười hề hề :

— Thôi được rồi, để khi nào bình xong thiên hạ, ta sẽ cho ngươi ngồi chơi sơi chuối, soạn cuốn «Tương quan giữa mùi ái tình và mùi hôi nách.» Bây giờ thì ngươi hãy đọc bức thư xem.

Đại Đức quân sư cẩn thận mở bức thư ra đọc. Xong, nói với Nguyên Soái Đức Nghiệp :

— Mục Bất Đồng quả là con cáo già, chẳng kém gì thằng Cao Bảo Lộc sứ thần Tạp Chủng. Hắn vừa nâng bi Nguyên Soái vừa tung tin vịt, đồng thời sau đó cũng dọa non dọa già Nguyên Soái, để mong Nguyên Soái quy hàng.

Nguyên Soái Đức Nghiệp gật gật đầu :

— Ta cũng muốn về với Ấn Quang lắm chứ...

Đại Đức quân sư ngạc nhiên, trợn tròn mắt :

— Nguyên Soái bị lây vi trùng của bọn chủ bại rồi chăng ? Nguyên Soái quên rằng chúng ta là Sư Diều Hâu, còn Ấn Quang là Sãi Bồ Cu. Tuy cùng là Sư Sãi nhưng khác nhau như mặt trời, mặt trăng thì làm sao... thờ chung một Phật được !

Nguyên Soái Đức Nghiệp cười :

— Ta thì ta cũng muốn về với Ấn Quang, nhưng.. khẩu côn đui này cóc có chịu. Ngươi nghe rõ chưa ?

— Bẩm rõ ! Nhưng thày kín kín hở hở như vừa rồi thì bố ai chẳng hiểu nhầm.

Nói đoạn lại đưa bức thư lên đọc để «nghiên kíu» hết tình ý trong thư. Nguyên Soái Đức Nghiệp bảo đại đức quân sư :

— Ngươi thấy ta có nên giả nhời Mục bất Đồng không ?

Đại Đức quân sư bóp trán, đoạn đáp :

— Cái này phải nghiên kíu xem đã, kẻo hố.

— Hố thế đếch nào được.

Dù rất kính nể Nguyên Soái Đức Nghiệp, nhưng khi thấy nghề bốc thơm, bốc thối bị xâm phạm, Đại Đức quân sư cũng hơi bực mình. Hóa cho nên mới đỏ mặt đáp :

— Nguyên Soái muốn hội ý, thì con hội ý. Còn nếu Nguyên Soái muốn một mình hành động con cóc dám xía vào.

Nguyên Soái Đức Nghiệp chau mày ngẫm nghĩ, rồi nói :

— Đàn em Mục Bất Đồng đã tung tin láo hạ uy tín Anam Quốc Tự, rồi lại viết thư dụ dỗ ta vào...con đường tội lỗi. Ta há khoanh tay ngửi mùi xú uế sao ? Ta phải...đáp ứng tương xứng, như quân Tạp Chủng đáp ứng bọn Cộng Sản Bắc Giao Châu vậy.

— Vậy Nguyên Soái quên rằng quân Tạp Chủng chỉ đáp ứng giả vờ bọn Bắc Giao Châu sao? Hiện nay Tạp Chủng Quốc đang ngoại giao pinh pông với Trung Huê đỏ, ngoài ra còn dự định mở thêm đường ngoại giao mua bán nữa. Ta bắt chước TạpChủng quốc thì chẳng hóa ra ta nhượng bộ ngầm và đi đêm với Ấn Quang chăng ?

Nghe đại đức quân sư diễn nôm chí lý, Nguyên Soái Đức Nghiệp gục gặc đầu ra chiều đã sáng tỏ đường lối. *Người* hỏi quân sư :

— Vậy thì ta phải đáp ứng thế nào cho mạnh bạo ?.

Cứ như Triều Đình...«đáp ứng» biểu tình vậy !

(kỳ sau tiếp)

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP TOÀN QUỐC !!!
băng nhạc SHOUTGNS 14
☐ 20 bài ca hay nhất hiện đại với 20 ca nhạc sĩ trứ danh !
— Đặc biệt nhạc phẩm «*Điệu ru nước mắt*» đã gây chấn động thủ đô « *Kỷ vật cho em* » của *Phạm Duy* do *Thái Thanh* ca đều do *SHOTGUNS* phát hành với kỹ thuật thâu âm độc đáo.
XIN HỎI TẠI : **Radio Minh Châu** *(đường Lê Lợi)* — **Thương xá Tam Đa** *(Crystal Palace)* **Akai** *(dưới nhà)* — **Ngọc Hân** *85 (đầu cầu thang lầu 1)* — **Hưng Lan** *211 (lầu 1)* — **Nam Thanh** *29 Võ di Nguy (Chợ cũ)* và **Nguồn Sống** *142 Bùi Viện Saigon* — *Qtính xin hỏi các Đại Lý !*

Tất cả khách Thủ Đô thanh lịch, hào hoa phong nhã đều nên đến...
CHƯƠNG TRÌNH SHOTGUNS
TẠI PHÒNG TRÀ
QUEEN BEE
Để thưởng thức giọng ca tuyệt vời lôi cuốn của **THÁI THANH**
THANH THÚY *tiếng hát liêu trai vừa tái xuất giang hồ*
ELVIS PHƯƠNG (độc quyền) — Gia đình PHẠM DUY (JULIE QUANG), NGỌC TUYẾT, PHƯƠNG HỒNG HẠNH, MỸ THẾ...
NHẠC CÁCH ĐỘNG CAT'S TRIO - CAROL - MAI LỆ HUYỀN
Ban AVT và TRẦN VĂN TRẠCH — SHOW QUỐC TẾ
Chương trình ca nhạc vô địch thủ đô !

TƯỚNG THỐI MŨI SẼ LÀM TƯ LỆNH Q.Đ KAMPUCHIA

DĨ ĐỘC TRỊ ĐỘC

TIN... ĐỘC

Phát giác rùng rợn

Trên một tiểu đội chuyên «làm tình bằng hậu môn» ngay tại thủ đô Saigon

Ngót một tiểu đội... chuyên viên «làm tình bằng hậu môn» mới bị vồ gọn cả đống ! Điều lạ, đáng nói là... Bọn chuyên làm tình trái với thiên nhiên này, đã coi đó như một nghề nghiệp để mưu sinh và càng kỳ cục hơn nữa là cả đám «thợ đĩ đực» ấy đã len lỏi vào làm tại cơ sở ngoại kiều đồng thời, bọn chúng đã tạo được «thế đứng» đáng nể tại cơ quan chúng đang phục vụ.

Một tên trùm đĩ đực đã khai rằng : «Tụi tui Trời sinh ra đã mang tật đồng tình luyến ái. Trời đã đưa chúng tôi bước vào nghề đĩ đực. Và tụi tôi rất vui vẻ hành nghề này. Coi đó như một khoái lạc tự nhiên». Thế nhưng tên chúa trùm đĩ đực đã phàn nàn rằng : «không hiểu vì sao, mà thiên hạ lại ghét cay ghét đắng tụi tui, nhất là mấy xếp « phú lít » cứ rình rập vồ quả tang tụi tôi đang «bồng khứa» rồi bỏ bót hoài hoài». Thế cho nên sau một buổi Đại Hội Đĩ Đực, nhóm họp...bí mật tại Thủ Thiêm toàn bộ giới làm tình bằng,..hậu môn đã quyết định. Trà trộn, chui vào làm sở ngoại kiều để có tấm bùa hộ mệnh, đảm bảo an toàn tối đa khi hành nghề. Vả lại, thân chủ khoái môn chơi kỳ quái ấy đại đa số là.. ngoại kiều !

Thế là công ty đĩ đực gồm 14 mạng nộp hồ sơ chạy chọt, đút lót nhậm xà để có bằng được một chỗ đứng trong cơ quan ngoại quốc !

Ngoài công tác thường xuyên của họ, còn có màn móc nối với những tay tổ... thích hưởng khoái lạc bằng đĩ đực ! Xét ra, công việc làm ăn có mòi phấn chấn và phát đạt thấy rõ. Nếu, không gặp cái thằng bỏ mẹ ngoại kiều.. vừa ở dơ vừa kẹo, chất « chi địa », thì.. đại công ty đĩ đực vẫn phây phây hoạt động dưới sự ngụy trang tông tích, là viên chức sở ngoại kiều. Và... câu chuyện khám phá ra toàn bộ đĩ đực, đã xảy ra lăng nhăng như sau :

— Vào một đêm tối trời nọ, có một án mạng đẫm máu do một kẻ vô danh nào đó... đã đào tẩu, sau khi... vung búa chém lòi tròng con mắt của một nạn nhân, có chức vụ khá lớn tại tòa đại sứ nước X. Giới hữu trách được cấp báo — đã có mặt liền tút suyt — nhưng, phạm trường vắng teo, nạn nhân bị mất tròng con mắt, đã được di tản ra sân bay ngay trong đêm để chuyển qua Phi luật Tân điều trị. Giới chức An Nam, chỉ thấy ở phạm trường một tròng con mắt còn máu me dính đầy, dưới gậm giường có một tấm danh thiếp cũng mang vết máu và có vẽ vài đường chỉ dẫn tới một căn nhà Z ? ? ?

Người bồi làm tại nơi xảy ra án mạng chỉ khai vắn tắt rằng : «Người bị nạn, sống độc thân, ít giao du, ít khi có hình bóng phái yếu và...nghe dư luận đồn đại «ông ta có bịnh... đồng tình luyến ái.»

Mọi chi tiết chỉ có thế mà thôi !

Trong lúc, giới an ninh ngoại kiều thì... om xòm quan trọng, cứ làm ra cái vẻ là «Người của Họ» bị Vi Si khủng bố. Phía An Nam bị chạm tự ái, bèn trổ tài điều tra, và cuộc chạy đua bắt đầu :

— Nhờ nắm được chi tiết về...vụ khoái trò đĩ đực, xếp Giao Chỉ liền sưu tra hồ sơ rồi lục lọi tìm cho kỳ thấy đủ mặt...các tay đĩ đực chuyên nghiệp, từng là khách hàng quen thuộc của Cò Bót.

Xong đâu đó rồi... Mới lập thành một danh sách có dán cả hình ảnh đàng hoàn. Và... Xếp ta mới phóng đến gặp an ninh của tòa nhà ngoại quốc có người bị chém lòi tròng con mắt, quả nhiên khi trưng ra tập hình gồm 21 tên đĩ đực, thì sau một ngày sưu tra nơi đây xác nhận có 14 trự đang giữ các chức vụ như trưởng kho, trưởng ban, tài xế v.v..

Trong số, có một trự đang làm việc tại địa chỉ có ghi trong tấm danh thiếp để rớt tại phạm trường, đêm đó, xếp ta đã lượm được. Nhờ hồ đủ yếu tố quân ta đi bắt gặp chú «đĩ đực» nói trên dù chú đã tỉnh bơ thú nhận tội lỗi. Rồi khai rằng :

Cái thằng bỏ mẹ ngoại kiều tuy làm chức khá lớn mà kẹo thấy mồ. Thủa nay, nó vẫn làm tình với chú tài xế kiêm đĩ đực. Lúc đầu, liên lạc với nhau bằng tấm danh thiếp để rớt tại văn phòng nạn nhân. Thế rồi, theo thói lệ, cứ mỗi tối thứ bầy là., Cuộc mây mưa được hò hẹn mê ly cứ hai lần du dương xong là.. nó trả tiền sòng phẳng 2500đ một phùa. Hai tuần 5.000 chẵn. Bất ngờ, 3 tuần qua, nó đổi «gu» đi ân ái với thằng đĩ đực khác, mà lại còn quyt luôn hai kỳ tiền hưởng lạc với chú tài xế nói trên.

Do đó đêm nọ,chú tới tận phòng với mục đích đòi nợ 2 kỳ mê ly. Thế nhưng lão đê cụ lại đè chú ra làm ầu. Chú quá ức lòng nên vớ vội cái búa phang vào mặt tên khốn kiếp, khi thấy cái tròng con mắt bắn tung xuống đất, chú hoảng hồn rút lui. Chuyện chỉ có thế ! Chả có Vi si nào khủng bố hết trơn.

Sau đó, lời khai này còn được phối kiểm lại.

Với nạn nhân đang nằm ở Phi luật Tân. Câu trả lời là đúng ngay boong. Nạn nhân còn xin khoan hồng cho bị cáo.

Có ai ngờ... chỉ có vụ... đĩ đực mà thành rối tình rối mù, cả chục nhân viên bù đầu... vén màn bí mật. Khi bật mí rồi thấy mà lợm giọng.

Làm áp phe cả với người ĐƯỢC BẮT TAY VUA

ĐỊNH TƯỜNG .— Một anh hùng áo đen được tuyển chọn vô dinh Đức Vua, với danh xưng là « chiến sĩ xuất sắc » của xã Hòa Khánh, Cái Bè, tỉnh Định Tường anh này tên là Trương văn Hai tục gọi Hai Lép thuộc thành phần nông dân thuần túy.

Hai Lép, được quan quận chọn làm chiến sĩ xuất sắc, để được vào triều đình, ngó mặt Vua, lại còn được bắt tay Vua oai đáo để ! Thế nhưng, vui chưa thấy đâu, đã gặp họa. Số là, quan quận vốn hơi khó tính, nên sau ngày Hai Lép được quàng vòng hoa bắt tay Vua, trở về làng, thì được lịnh quận kêu trình diện. Quan bèn hỏi nhỏ rằng thì là «chú mày được cái hân hạnh, cả đời mới có 1 lần, đứng trước mặt Đại vương bằng xương bằng thịt, lại còn được bắt tay bắt chân Đức Vua rồ , Vua còn thưởng tiền, chu mày sao vội đãng trí quên béng, kẻ nào đã tiến cử chú mày» ? Hai Lép giật mình khai vội rằng : «Em được Vua cho có 5 xin chẵn. Thì ở Saigon mấy ổng bắt phải mua hai tấm hình em đang bắt tay vua, đã đi đứt 2 xin. Tiền cơm, tiền phòng ngủ, cũng bị quí quan trên Saigon bắt đóng 4 ghim, vị chi đi là lỗ vốn 1 xin, của tiền nhà.

Nghe qua lời trình tấu của Hai Lép quan quận giận ra mặt khiến Hai Lép hoảng hồn đành lủi thủi về nhà xin Bà Xã 20 Cụ Trần Hưng Đạo rồi bỏ bao thơ nộp cho quan quận. Chuyện quan quận đòi tiền mãi lộ của chiến sĩ xuất sắc hiện đang được dân địa phương đồn ầm 1. Thật là kỳ cục hết chỗ nói !

● NHÀ NƯỚC ANNAMTA NGHĨ SAO KHI MỘT ÔNG TƯỚNG ANAM KHÔNG CÓ ĐẤT CẮM DÙI, PHẢI ĐI LÀM KIẾP « MẸC-SƠ-NE » ?

SÈ GÈNH (Tin độc) : Tướng Nguyễn chánh Thi, người đã bị lưu đày chỉ vì mắc bệnh... thối mũi, mới đây đã được một Tướng Mẽo chỉ huy lực lượng Mũ Xanh tại ViệtMên Lèo,làm môi giới gặp Thủ Tướng Kampuchia. Theo một nguồn tin rất độc địa, thì nhằm vào mùa mưa tới bọn Vẹm sắp tung ra cái gọi là «Cao Điểm mùa mưa» và Kampuchia là một trong những mục tiêu chính của bọn Vẹm. Ông Tướng Mũ Xanh của Mẽo nhận thấy quân đội cách mạng Kampuchia đánh đấm du kích còn yếu xìu nên đã đề nghị với Thủ Tướng Kampuchia mời ông Tướng thối mũi về chỉ huy quân đội cách mạng Kampuchia để uýnh nhau với Vẹm.

Hiện chưa biết Tướng thối mũi Nguyễn Chánh Thi có nhận lời Thủ Tướng Kampuchea hay không. Theo một số người am hiểu, rất có thể Tướng thối mũi sẽ nhận lời, vì không lẽ ông là một ông Tướng thích đánh đấm, hoạt động, Tướng thối mũi lại chịu khoanh tay chộn vùi cung kiếm.

Trước nguồn tin trên, bọn C.O. không hiểu Nhà Nước Anamta nghĩ sao ? Thử hỏi một ông Tướng trong sạch, chống Cộng đến chiều, có được uy tín và sự cảm mến của tập thể quân đội, như tướng Nguyễn chánh Thi, lại phải đi làm kiếp đánh thuê, thì tủi nhục cho dân Anamta quá.

Một đề nghị đáng lưu ý : THẢ DÙ TÙ BINH BẮC VIỆT

Xin bạn đọc đừng nhầm là thả dù tù binh địch mà đây là thả toàn xác chết của quân Bắc Việt có lai lịch đàng hoàng. Đó là đề nghị của 1 sĩ quan cấp úy, nguyên là nhà giáo gõ đầu trẻ, đi lính đeo lon quan 1. Sau 1 buổi đi chôn thi hài người bạn đồng đội chí thân của mình, ảnh bị xúc động mạnh. Từ sự cảm xúc kinh hoàng ấy, anh suy nghĩ miên man, rồi nẩy ra sáng kiến gởi quý vị Tối Cao cái đề nghị là, thu nhặt tất cả tử thi của quân BV xâm nhập miền Nam tự do, rồi cho ướp xác để khỏi xình thúi và bọc lại đàng hoàng tử tế, trên mỗi thây ma của con cháu Bác và Đảng, cần ghi rõ lý lịch của người đã gục ngã tại Nam VN. Tiếp đó là trao cho các phi công tài ba của KQVN mở từng đợt thả dù tại các địa phương sanh quán của tù binh Bắc Việt. Cứ thế, mà thả hoài hoài, làm sao thả được khoảng vài chục ngàn quân lính chính qui miền Bắc kèm theo trên thi hài kẻ quá cố, vài giòng ghi rõ rằng :

«Nhân dân Miền Nam Tự Do chân thành chia buồn với tang quyến của bạn X người thanh niên miền Bắc đã bỏ xác tại miền nam» làm được vụ này thì sẽ ảnh hưởng rất to lớn.

Xuyên qua sáng kiến khá kỳ dị và mới lạ này, nhóm Con Ong nhận thấy đề nghị thả xác quân BV xuống miền Bắc, kể ra cũng nên được đặt thành vấn đề nghiên cứu. Đối với An Nam Ta thì... sáng kiến trên rất ư độc đáo, chỉ sợ người anh em thái thú Mẽo lại hết hồn, cản ngăn, vì chơi trò độc, là nghề của Cộng Sản. Tỉ như ta vừa thả dăm bầy chục xác Bảo quân xuống đất Thăng Long, thì ..... liền 24 giờ sau, Hà Nội làm thịt tái ngay vài ba chú phi công Mẽo, rồi bằm ra làm xúc xích USA, với tờ giấy ghi rõ «Thịt tái ròn, rất nạc của bọn lái tầu bay Mẽo, được gởi lại tặng các bạn Mẽo đang tham chiến tại Miền Nam !» Liệu như thế, Mẽo có để cho ta tự do hành động ?

(XEM TIẾP TRANG 9)

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

NÓI LÁO mà chơi

● GÃ THÂM

Nói láo mà chơi, nghe láo chơi
Dàn dưa lất phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

Mấy chú Mẽo qua thăm Mao Sếnh Sáng đã bốc loạn xà ngầu !

Trên tờ báo Time, kỳ mới nhất vừa có mặt tại Sài gòn, người ta đã được đọc quá kỹ, gần như trọn mấy chục trang báo chỉ để bốc thơm tùm lum về vụ mấy chú Mẽo đánh bóng bàn qua thăm đất nước của Mao Sếnh Sáng. Đọc xong rồi, với những ai từng sống và hiểu qua về bí quyết trình diễn của Cộng Sản, mới cảm thấy thấm thía. về cái tác dụng tuyên truyền có nghiên cứu tinh vi, quả vô cùng lợi hại. Và ngược lại, người ta càng thấy nổi bật sự ngây thơ đáng tội nghiệp của mấy chú Mẽo chỉ được cái nhẹ dạ cả tin ... khi để lòi bản chất thật, của mấy chú thì rút cục chỉ là loại «cả quỷnh» hạng thượng thặng.

Vậy để giúp cho bạn đọc Con Ong, không có dịp theo rõi báo chí ngoại quốc, chúng tôi xin kể lại những điều mấy chú Mẽo bốc loạn xà ngầu, các người anh em Trung Quốc Đỏ, rất ư là om xòm và long trọng như sau :

— Trước hết là để cao về chuyện đớp, mấy chú bóng bàn Mẽo, khen lấy, khen để, rằng thì là, «tụi tui được ăn những chín món toàn là loại độc đáo chưa từng thấy tại Mỹ quốc nào là quả trứng lâu tới 100 năm, nào là bào ngư vây, yến thứ đặc biệt, chỉ riêng món thứ 9, là món ăn tráng miệng cũng rất lạ kỳ, vì đó là một dĩa súp, ở trỏng, có cả 1 con gà to tồ bố, nước lèo ngọt lịm mê ly.

— Một trong mấy chú Mẽo bốc nhằn gkỹ nhất, tên là Glenn Cowan, 19 tuổi, nhìn hình thằng lỏi này, trông như loại ma cà bông bên xứ ta. Nó đội cái nón rách 1 phân nửa, có vẻ lấc cấc, tóc dài dơ dáy, người gầy còm dường như có chất ma túy trong huyết quản. Chú đi giầy không có giây, mặc quần rằn ri sặc sỡ, đeo quốc kỳ Mỹ giữa ngực. Chú tả lại rằng «Ở các nơi phái đoàn bóng bàn Mẽo đi thăm, đều được hoan hô khiến họ tưởng như họ là hàng yếu nhân thượng khách. Và khắp nơi đều treo cái khẩu hiệu ghi chữ Tầu, rằng : "Bằng Hữu Viễn Phương lai bất diệc lạc hồ", mà theo chú được anh em nhà Mẽo, giảng là: Người anh em từ phương xa tới viếng, lẽ nào chả vui mừng đón tiếp.» Chú Mẽo Hippi này, có vẻ khoái cái khẩu hiệu trên lắm Chú còn khen, là Mao Chủ Tịt, được mô tả như 1 thành phần lãnh đạo vĩ đại nhất thế giới. Riêng về tài cao thấp trong cuộc tranh đua như bóng bàn, thì mấy chú Mẽo nhận định rằng : «Xét qua bản lĩnh của người anh em Trung quốc Đỏ, họ thừa sức hạ đoàn vợt Mẽo, song họ lại tế nhị, chỉ để thắng sát nút với người bạn Mẽo, chứ không nặng tay đánh cho đại bại. Mặc dù, theo lời của mấy chú Mẽo, thì đoàn bóng bàn Trung Quốc Đỏ, có thể thắng Mẽo 5 bàn trắng. Thế mà họ lại để bàn thắng sát ván 5-4. Lịch sự và khôn ngoan đến như thế là hết chỗ nói rồi, chỉ có thủ đoạn xấu xa của dân tộc Á Đông mới làm nổi chuyện thâm trầm như vậy đó !

Vẫn chưa hết, sau khi đã bốc thơm linh đình từ miếng ăn, đến sự tiếp đón tưng bừng ở mỗi nơi cuối cùng, một đại diện trong đoàn bóng bàn Mẽo, còn kể thêm rằng : «Trước khi về Mỹ, tôi ngỏ ý muốn may một chiếc áo dài kiểu Trung quốc để tặng vợ tôi, làm kỷ niệm chuyến đi lịch sử này. Song, lúc đó đã không còn kịp thời giờ... ai cũng tưởng, chuyện ấy rồi sẽ quên đi. Không dè, vào lúc 8 giờ sáng (khoảng trước 9 tiếng đồng hồ phái đoàn Mỹ sẽ rời Trung quốc), đột nhiên, họ — tức mấy cán bộ Tầu có nhiệm vụ hướng dẫn phái đoàn bóng bàn Mỹ quốc — đã mang tới chỗ chúng tôi đang tạm trú, tám cây vải đủ loại, từ gấm Thượng Hải, đến xa tanh, thứ quý giá. Rồi, họ bảo tôi tùy ý chọn lựa, muốn thích thứ nào, cứ việc lấy tự nhiên vô điều kiện. Sau khi đã chọn xong, họ còn đưa 4 nàng đủ cỡ, cao thấp, gầy mập, để chúng tôi ngắm nghía, mấy cô làm kiểu mẫu nói trên, tìm xem cô nào hợp với khổ người của bà xã tôi, thế là... chọn vải, chọn người làm kiểu rồi, lập tức, hai thiếu nữ Tầu đã cắt vải, đo chiều dài, chiều rộng và cấp tốc may luôn chiếc áo, hoàn thành nội trong 1 giờ 30 phút. Tôi không khỏi kinh ngạc và càng thán phục tài ba của hai cô thợ may này. Và, tôi đã cám ơn những người bạn Trung Quốc đã tặng cho vợ tôi, chiếc áo được hình thành trong hoàn cảnh đặc biệt và trong thời gian kỷ lục chưa từng thấy tại Huê Kỳ.

Đấy...trên đây là đại khái những điều, được các đại diện đoàn bóng bàn Mỹ ca tụng Nước Tầu Đỏ rối tinh rối mù, với những câu chuyện họ đã thấy khi qua thăm viếng đất nước của Mao. Ngược lại, cũng dịp này trên tờ báo Nhân Dân của Trung quốc, đã viết bài ý :

(Nước nào cũng có điểm hay, điều dở, chúng ta (người Trung Hoa đỏ) cần học hỏi ở nhân dân thế giới những điều hay. Tuy nhiên, Trung Quốc vẫn luôn giữ vững lập trường là chống đối đến cùng, những kẻ nào, tự cho mình là siêu cường, muốn làm cha thiên hạ.

Và tự cho mình quyền cưỡi đầu cưỡi cổ các nước nhược tiểu. Tất cả, đều bình đẳng. Không có nước nào được tự coi mình như Tổ sư ai hết...» Đó là điều Mao Sếnh Sáng dạy bảo...

Xưa nay, bàn về sự tự do ngôn luận của Mẽo người ta vẫn cho là tự do đến hỗn loạn. Do đó, cái sự bốc thơm tùm lum Người anh em Mao Sếnh Sáng của đoàn bóng bàn Mẽo — xét ra chẳng có gì lạ — Tuy nhiên chúng ta với thân phận của người dân nhược tiểu, cần suy ngẫm thấm thía mọi diễn biến trên bàn cờ quốc tế hôm nay. Càng thấm thía hơn, nếu chúng ta chịu bình tâm, ngó lại chiến trường khốc liệt vẫn dai dẳng diễn ra trên đất nước này, để thấy gì... nếu không i gặp toàn là xác chết của người trai đất Việt, của cả ba miền, và thấy gì nữa, nếu không vẫn chỉ toàn lẹ súng AK của Trung quốc đỏ và M. 16 của Mỹ quốc..

Xin hãy mặc niệm cho tất cả và hãy khóc cho tất cả những người đã chết, dù là với AK, hay với M. 16 trong tay...

Quân Khuyển Mẽo rút lui

Tin các báo vừa loan, 1 đoàn quân khuyển t ức chó 4 chân của Huê Kỳ vừa rút lui theo đúng nhịp «a la de» của lính Huê kỳ. Chuyện chó ra đi kể như chuyện chó chết, mà đã chó chết là coi như hết đánh nhau, hãy cứ coi như đó là điềm lành cho dân ta, Tuy nhiên, theo nguồn tin tối mật đã tiết lộ, chó Mẽo xuống tầu hồi hương không phải là vì Mẽo thôi oánh lộn với du kích VC, nên không cần chó tham chiến — mà, là vì «chó Mẽo, đã phản chiến và tuyệt thực chống lại những chủ chó đã bạc đãi với chúng. Căn cứ theo tài liệu riêng của Con Ong ở ngoài bìa ghi la trình thiếu tướng X, trỏng ghi rõ báo cáo mật, — thì... người Mỹ cung cấp cho Annamta, tổng số là 1287 con chó thứ thiện chiến. Thế mà, kết quả tính đến nay, đã có 707 chú cầu đi đứt và về chầu ông Bà, ông Vải vì bịnh hoạn, với lý do không hợp phong thổ nóng bức của đấtGiao Chỉ khó sống này phần lớn trongsố 707 chú chó chết thình lình vì bạo bịnh, như đồ máu mủ và tim có rồi. Ngoài ra, chỉ có 30 chú chó hy sinh vì chính nghĩa tự do nên trúng đạn AK gục ngã tại trận. Và thêm 5 chú bị thất lạc giữa trận địa.

Thì ra chó Mẽo cũng có bản chất như línhMẽo bọn chúng chỉ mạnh mẽ sủa nhăng ở lãnh thổ mà chúng sanh ra đời chứ sức mạnh dù vĩ đại đến đâu, khi lọt vào đất kẻ khác vẫn kể như chết lãng nhách. Ngẫm chuyện chó rồi nghĩ đến chuyện người thấm thía lắm thay !

nhỏ lông báo

● CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG

Có đạn mà đếch có "séng" thì tự tử thế chó nào được ?

Trước diễn đàn quốc hội, anh chàng dân bẻo nghe tên lạ hoắc Bùi văn Nhân, thuộc đơn vị Vĩnh Long đột nhiên khóc om xòm như con nít bị ăn đòn vì tội đái dầm, rồi kêu than với chủ tịt Ngệt bí Lươn rằng thì là "nhà nước Vĩnh Long đã chơi trò sỏ lá kềnh với nhà dân bẻo, bằng cách tổ khổ vung vít cái tội của chàng làm giấy giả để bán lấy tiền, giúp cho tụi trốn lính con nhà giầu khỏi bị đi ắc ê... và khỏi ra bãi tha ma. Nhà dân bẻo, chưa hề mở miệng lần nào, cho việc dân, việc nước, nay mới khai khẩu phùa đầu tiên trong đời ngồi tại Nhà Hát Tây, thì hỡi ơi, toàn là chuyện thiên thôn, con cóc, chuyện bần của chàng không à . . .

Căn cứ theo lời bào chữa, thì...ông Nhân chỉ cấp có mộtsố giấy tờ cho quân nhâncôngchức tỉnh, để «làm công tác xã hội» (?) mà nội dung có chỗ nào, ghi là (Miễn quân dịch) đâu ? Cớ làm sao, nhà nước Vĩnh Long lại hoa ầm ỹ lên, là nhà dân bẻo bán giấy giả để thiên hạ trốn..,cái chết. Sau khi bị cụ chủ tịt nghiêm chỉnh ra lịnh : (câm cái lỗ mõm ấy đi, vì ngoài chương trình nghị sự... (Anh dân bẻo họ Bùi bèn đi 1 đường trình diễn trò (Hít Cốc) kiểu Giao Chỉ cộng hòa, bằng 5 viên đạn thối, rút trong túi quần ra rồi quẳng trước mặt cụ Lương, và dọa rằng : (Nếu không cho tôi tả oán, thì tui tự tử chết bố nó đi cho khỏi nhục...Thế nhưng, cụ chủ tịch tuy mắt đã lòa, nhưng còn tinh tường lắm,do đó, cụ đếch thấy có khẩu séng nào đi kèm mấy viên đạn cam đoan là đạn không có thuốc nổ...nên cụ liền ra cái điều quả cảm ta đây rất anh hùng gan dạ, cóc ngán súng đạn thối, chỉ sợ lựu đạn của nhà đốc tơ họ Phạm dạo nào, lỡ ra rút kíp nổ đến oành 1 phát thì đời cụ chủ tịt hết còn hy vọng du đương vớiLão bà giai nhân xe đò. Nghĩ bụng chắc ăn, cụ bèn không giật mình tí nào cả ! bây giờ xin quay lại, lời trần tình của đấng dân bẻo, thật khó nghe quá xá, vì "làm công tác xã hội, thì cần quái gì, mà phải cấp giấy tờ, rõ thật lố bịch ba lăng nhăng...

Đã gọi là công tác xã hội hiển nhiên, đó là việc phước, việc đức, giúp người ta chứ còn cấp giấy chứng minhthư, để ăn cái giải rút gì thế quan dân bẻonhà quê kia ơi! Thôi đi cha, có làm áp phe mà bị lộ thì lịm mẹ nó đi cho được việc. La lối um xùm thằng dân Vĩnh Long, nổi điên, họ kéo lên tận Saigon lôi cổ dân bẻo ra làm thịt tái trần chấm muối ớt thì "pồ mệ" cả đám.

Ông dân biểu Diện «bốc thối» cho V.C

Nhà dân biểu họ Lê tên Diện, với chức vụ chủ tịch thông tin hạ nghị viện đã bốc nhằng quá lố về tình trạng của tỉnh Bình Định, nơi cử tri đã bầu ra ông. Nay ông tố loạn lên rằng : "Bình Định nát bấy vì tham nhũng và Visi cũng quấy phá tùm lum». Để thêm phần ly kỳ và có chất quái đản trong lời tố cáo, đếch có yếu tố nào chứng minh, nhà đại diện dân còn ba hoa chích chòe rằng : Có 1 nữ tướng Visi mang danh độc nhũ, tức Nữ tướng một vú đã thống lãnh ba quân đánh phá đất này. Chẳng hiểu nhà dân bẻo dựa vào nguồn tin nào mà Vẹm chưa thấy đâu, chỉ thấy cái mồm của Ông Diện bốc nhằng. Làm sao biết Nữ Tướng một vú của cộng quân, mà chuyện 1 vú có gì quan trọng liên can đến sự suy sụp của Bình Định. Cho rằng, ông Diện có âm mưu kiếm chác tí phiếu của bà con cử tri. Nhưng, xin đừng dùng thủ đoạn bốc láo khiến đồng bào càng thêm hoang mang.

Có người tức mình nói,không chừng con MụNữ Tướng 1 vú Vẹm đã từng «phớt pho» với nhà dân biểu và đã cho nhà dân bẻo bú tí rồi hay sao, mà chàng biết quá kỹ cả chuyện bên trong cái cóocsê, ti líp của đàn bà ... lạ quá xá kìa ?

CHÉM RUỒI

Đàn đâu mà gẩy tai trâu
Đạn đâu bắn xẻ gươm đâu chém ruồi

VĂN-QUÂN hạ thủ

Miền Trung

Cách đây 8 năm, cũng vào dịp mừng Phật Đản, những người con Phật tại Cố đô đã gục ngã đầu tiên, mở đầu cho cuộc tranh đấu tiêu diệt chế độ đệ nhất Cộng Hòa. Nhưng rồi ngay sau đó, họ lại phải vùng lên tranh đấu và bị đàn áp thẳng tay bởi chính những người của nền đệ nhị Cộng hòa do họ tạo nên. Hàng ngàn người đã gục ngã trong những cuộc tranh đấu đẫm máu vào những năm 66-67.

Chưa kịp hoàn hồn thì hàng chục ngàn đồng bào Cố đô lại bị chôn sống trong những cuộc tàn sát tập thể của những người «anh em» phía bên kia trong cuộc tổng tấn công tết Mậu Thân. Thành ra bên này hay bên kia đều làm cho người dân miền Trung điêu đứng. Họ bị chụp rất nhiều mũ lên đầu nhưng chẳng mũ nào vừa cả. Họ có thể là những người cực đoan trong tinh thần bài ngoại nên từng bị chụp cho chiếc mũ Cộng sản. Nhưng rồi chính CS lại đem chôn sống họ ! Họ phản chiến, họ đòi hòa bình nhưng những danh từ này gần đây đã bị đồng hóa với tội lỗi. Nên họ lại bị chụp chiếc mũ «chủ hòa», «phản chiến».

Dường như tất cả những tai họa, điêu đứng đều không ngớt trút lên đầu người dân miền Trung, miền của đất đai cằn cỗi, của «sơn bất cao, thủy bất thâm», của những ngày giá lạnh mưa gió lê thê, của những tháng hè nóng như thiêu, như đốt. Nào thiên tai, bão lụt. Nào bom đạn của bạo quyền. Chẳng lúc nào họ được yên ổn cả.

Những ngày bầu bán sắp tới, người dân miền Trung chắc lại không thoát khỏi sự chiếu cố của các nhà lãnh tụ, của các vị chính khứa hung hãn. Các vị Chánh, Phó vương đã từng tới đây tuyên bố ồn ào. Các đảng phái đã có những chương trình về miền Trung để kiếm phiếu, để «cứu nguy» những chiếc ghế tương lai.

Nhưng người dân miền Trung vẫn nghèo, vẫn rách, vẫn bị chụp mũ. Tội nghiệp cho họ biết bao !

Sông Hương dậy sóng...

Cái «soustitre» nghe có vẻ tiểu thuyết, có vẻ lãng mạn tuy nó chỉ để diễn tả sự mở đầu cuộc hướng về miền Trung của «đảng ta».

« Đảng ta » đã khai diễn cuộc chạy đua kiếm phiếu tại Cố đô bằng màn biểu tình chống tên «Cộng sản nằm vùng » là quan đại tá Thị trưởng Thừa thiên, khiến quan phải chạy... phun khói tỏa (thơ của « thi bá » Trần đồng Vọng, chủ tịch tiếm vị hội nhà văn Annam). Cuộc xuống đường hung hãn này được Đảng trao cho nhà dân biểu có cái tên rất lý tưởng thực hiện.

Nhưng rồi cuộc «Chống Cộng sản nằm vùng» trên không ăn khứa, không đạt được kết quả như «đảng ta» mong muốn. Nên ít ngày sau liền có một tin đăng báo :

«Theo tin của một hãng tin tư, dân biểu Nguyễn lý Tưởng sẽ bị đảng Đại Việt khai trừ vì cuộc biểu tình vừa qua tại Huế. DB Tưởng bị Đảng gán tội «cố tạo cho mình một uy tín cá nhân để lừa bịp cấp lãnh đạo trung ương Đại Việt». Và chuyện DB Tưởng sách động biểu tình gây xích mích với Phật giáo hoàn toàn do chính hành động của cá nhân DB Tưởng chứ không hề nằm trong chủ trương của đảng ĐV.»

Như vậy, để lấy lòng dân Cố đô trong cuộc chạy đua vào «viện buôn lậu» đảng ta đã áp dụng ngay kế hoạch «thí quân». DB Tưởng chỉ được xử dụng như quân chốt thí trong một bàn cờ mà thôi. Biểu tình thành công, đưa được người của « đảng ta » vào chính quyền địa phương, đảng sẽ vỗ ngực đứng ra nhận mình làm và có thể sẽ tuyên dương công trạng cho Tưởng. Nhưng chẳng may. Tưởng lại yếu quá, vụng về quá nên mưu không thành và «đảng ta» bị hố. Kết quả, Tưởng trở thành con vật hy sinh, vừa bị Đảng khai trừ, lại vừa bị đồng viện tát tai hộc cả máu mồm ra. Như vậy người dân biểu không cáu sao được. Mong mấy anh ký giả nghị trường thông cảm cho. (Nói dùm cho ông Lý Tưởng đó !)

Qua cái màn «khai trừ» trên, đảng phái Annamta càng lộ rõ bộ mặt thực của mình. Tranh đấu cho dân không thấy đâu mà chỉ thấy những trò ma giáo hạ cấp. Cho đàn em đi sách động biểu tình, làm ồn ào lên rồi khi thất bại lại gán tội cho đàn em là «lừa bịp cấp lãnh đạo trung ương»! Đã làm tới cấp «lãnh đạo trung ương» mà để cho bọn đàn em lừa bịp như thế thì lãnh đạo cái cóc gì được nữa ! Ngoài ra, với một anh «lừa bịp» mà quí vị «lãnh đạo trung ương» nhét vào nhà hát tây để hoạt động cho Đảng thì có lẽ quí vị cũng chẳng hơn gì.

Có tin nghị viên Lê đình Cai, đảng viên « đảng ta» sẽ thay thế DB Tưởng ra tranh cử tại ThừaThiên. Như vậy, tên «gây xích mích với Phật giáo » đã bị đuổi rồi, xin phật giáo và đồng bào Cố đô ủng hộ cho « đảng ta » Đảng ta tốt lắm. (lại quảng cáo khôn công rồi đó, Hà, lãnh tụ có lấy làm cữ động không ?g)

Phật giáo và chính trị

Trong vụ khai trừ DB Tưởng, ngoài tội « lừa bịp cấp lãnh đạo trung ương», «đảng ta» còn nêu thêm tội « gây xích mích với Phật giáo» . Thành ra tội lại càng nặng. Anh chàng dân biểu có cái tên lý tưởng này hành động lại chẳng lý tưởng chút nào, dám nhằm vào Phật giáo mà « gây xích mích », bị khai trừ là đáng lắm.

Sở dĩ có chuyện liên quan giữa Phật giáo và « đảng ta » là vì ai cũng biết tại miền Trung, nhất là Cố đô Huế. được coi như đất của Phật giáo và các thày có ảnh hưởng rất lớn đối với các cử tri Phật tử trong mọi cuộc bầu bán. Thế nên gây xích mích với Phật giáo là mất phiếu, là thất bại lớn. Đảng hãi lắm. Đảng phải đuổi ngay tên «gây xích mích» đi để Phật giáo được vui lòng, để hy vọng các thày sẽ cấp cho tí phiếu sau này.

Đảng tính như vậy là khôn lắm. Nhưng đảng lại quên béng mất rằng chính các vị «lãnh tụ trung ương» của đảng đã từng đuổi Phật giáo xê ra chỗ khác chơi, không cho héo lánh gì tới chính trị cả. Chuyện chính trị, chính em là độc quyền đảng phái, mới đây nhà lãnh tụ «đối lập» từng được Tổng Thống xoa đầu khen hay cũng nhắc lại như thế. Vậy, chuyện bầu bán là chuyện chính trị mà tôn giáo đã bị đuổi ra khỏi chính trị rồi thì quí vị dù có gây xích mích cũng chẳng sao, cần chi phải lấy lòng tôn giáo cho mệt. Quý vị nên bắt chước gương sáng của nhà lãnh tụ «đối lập» trên mà chống lại tôn giáo đến cùng, mà giật sập hết lễ đài của Phật giáo đi và nếu có may mắn vớ được chính quyền trong tay, quí vị nên tiêu diệt luôn tôn giáo đi, cho nó yên chuyện.

Còn như quí vị vẫn muốn lấy lòng tôn giáo tức là quí vị phản lại chủ trương của chính mình và mặc nhiên chấp nhận ảnh hưởng của tôn giáo vào chính trị. Đồng thời, quí vị cũng để lòi đuôi ra rằng, mặc dù đã có lời khuyến cáo cao cả nhưng đồng bào cử tri vẫn thích nghe theo lời tôn giáo hơn là theo đảng phái.

Như vậy, phải chăng quí vị chưa xứng đáng để được đồng bào tin tưởng ? Đồng bào vẫn còn phải nghe lời các thầy, các cha phải chăng vì đảng phái quí vị bết quá, lem nhem quá ? Phải chăng quí vị chỉ toàn nghĩ đến mưu đồ cá nhân, đến ghế, đến địa vị và thực hiện mộng ước đó bằng những trò bịp bợm, bẩn thỉu ?

Nếu thế, xin quí vị cứ «cho phép» tôn giáo cứ ảnh hưởng vào chính trị cũng được, không sao đâu ! Và lại dân chúng bây giờ đã khôn lắm rồi, chúng không ngù ngờ để nghe ai xúi ăn «cứt gà» đâu. Nhờ quí vị một tí !

Dân biểu và đảng phái

Mấy bố nghị sỡi bên viện Cầu mống vừa đi một đường biểu quyết «chấp thuận cho phép các ứng cử viên dân biểu khỏi phải đóng tiền ký quỹ nếu có sự giới thiệu của các chính đảng hay các liên minh chính đảng được hợp thức hóa.»

Với quả «giới thiệu» trên, đảng phái lại bắt đầu được lên giá, các anh tính nhào vô viện đô vật sẽ đua nhau sắp hàng trước cửa đảng phái mà xin gia nhập bằng thích. E rằng lúc đó sẽ có những màn đánh vật ác liệt để giành chỗ, để xin « cho em gia nhập quí đảng. » Và nếu có màn đô vật như vậy xảy ra thì chắc rằng em Dạ Xoa sẽ thắng ngay keo đầu vì sẽ chẳng có anh nào qua mặt được ngón «nữ kê túm bóp» của em cả. Đảng phái ta nếu có thêm một nữ đảng viên tài ba như vậy hẳn rằng sẽ lại càng mừng rỡ. Rồi những anh buôn lậu vàng cục, vàng thoi, bạch phiến, những anh chuyên nhòm lỗ khóa, buôn lịch ở chuồng, ăn cắp tượng Chàm, chuyền ngân lậu, chui hậu môn hành pháp, khóc hu hu ở diễn đàn... cũng sẽ là đảng viên của các đảng ta. Đảng ta bắt đầu mạnh, bắt đầu hùng dũng có thể tống cổ được tôn giáo ra khỏi chính trị ngay. Các đảng trước đây có năm ba ngoe nay sẽ đông hơn, chẳng anh chó nào có thể khinh bỉ được.

Thành ra với một cú biểu quyết của các đấng nghị sỡi thân yêu mà các đảng ta thành công quá xóa. Vừa có thêm đảng viên lại vừa có thêm bạc. Ăn đứt tôn giáo đi rồi. Dường như các vị «lãnh tụ trung ương» đang bận rộn họp nhau để định giá mỗi ứng cử dân biểu muốn gia nhập đảng phải đóng bao nhiêu, gia nhập rồi muốn được giới thiệu l phải đóng bao nhiêu nữa. Nhưng dù giá cao bao nhiêu dânbiểu cũng không nên ngại vì sau này, khi đắc cử rồi, lại có màn giới thiệu ứng cử viên Tổng Thống, khi đó sẽ thu lại cả vốn lẫn lời, chẳng thiệt hại gì.

Không ngờ xứ Anamta, cái mục «giới thiệu» lại hấp dẫn đến thế.

Còi chưa thổi đã chạy

Trong một cuộc chạy đua, các đấu thủ phải nghe trọng tài thổi còi rồi mới được chạy. Nhưng các ứng cử viên dân biểu tương lai vốn có thừa tinh thần thể tháo nên đã cắm cổ chạy trước khá đông, mặc dù chưa có luật lệ gì cả.

Ngoài vị dân biểu Lý Tưởng nghe lời Đảng tổ chức biểu tình chống Cộng ở Huế rồi bị khai trừ, các vị khác cũng hoạt động rất hung hãn. Tại Saigon vị dân biểu có hỗn danh là «vua xuống giường» đang hợp với «phong trào ta» trong vụ đuổi nhà đuổi cửa đồng bào ở chung cư Nguyễn thiện Thuật nhằm đưa một số đồng bào khác tới để kiếm phiếu. Hiện đồng bào bị đe dọa đuổi nhà đang tính đi hỏi thăm sức khỏe của «vua xuống giường» cùng tân phi (Hoàng hậu thì đã có từ xưa rồi). Ngoài ra, đồng bào cũng còn nói rằng nếu bị đuổi, họ sẽ kéo tới xin tạm trú tại những căn nhà lầu mới xây của «đức vua» và sẽ dâng phiếu cho người.

Cũng trong chương trình chạy trước khi còi thổi, thông tín viên từ LâmĐồng vừa điện về cho báo chí biết, đồng bào tại đây «đang bị các ông bà ham ghế nhà hát tây quấy rầy liên miên qua những màn rỉ tai công tác xã hội làm cảnh. Theo thông tín viên trên đã có tới 25 ông bà đang chạy đua, trong số có DB Nguyễn văn Nhuệ, tổng thư ký nhà hát tây đương thời. Ông Nhuệ này được dân chúng coi như đang cố gắng «sám hối» vì từ trước tới nay chẳng làm được gì ích lợi cho đồng bào Lâm Đồng nhưng bây giờ thì chăm sóc rất kỹ. Trong khi đó tại Nha Trang lại có những bố nhận là con cháu của Tổng thống để đi xin phiếu nữa. Không hiểu những đứa «con cháu» này có được thừa nhận không ?

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG
CHỮA BỆNH NHIỄM TRÙNG
COTRACYN
● 2 TRỰ-SINH (antibiotiques)
● 3 KHÁNG-SINH (sulfamides)
● SINH-TỐ B12 (vitamine B12)
XIN NHỚ NHÃN HIỆU TRÁI TIM

● CỬU SỪNG

Xin ô rơ lui các đồng chí

Quần hùng thuộc cả hai giới hắc bạch hẳn còn nhớ, cách đây hơn sáu niên, vào thời gian còn làm Tư Lệnh Vùng 1 chiến thuật, tướng Nguyễn chánh Thi có làm một cái lễ tống tiễn ba nhà trí thức thân cộng rồi đưa họ sang bên kia bờ Bến Hải. Cuộc ra đi của họ được tổ chức rất om xòm, với sự hiện diện của các nhà báo trong nước và ngoài nước. Lại có những sự quay silama.

Thưa đó là đốc tờ Phạm văn Huyến, thân sinh ra bà Ngô bá Thành, nữ vương của những vụ đòi quyền sống và xuống đường tùm lum, rồi đến giáo sư Tôn Thất Dương Kỵ và ông nhà báo Cao Minh Chiếm.

Bi giờ quần hùng có biết họ ở nơi mô không ?

Xin thưa rằng, ông đốc tờ Huyến và ông nhà báo Cao minh Chiếm đã tếch đi Tây từ hơn một niên nay. Còn ông Tôn Thất Dương Kỵ thì cũng đã rời Hà Nội đi vô Nam để rồi cuối cùng vô bưng mí lị các đồng chí Giải Phóng.

Một vài người ở Saigon qua Ba Lê chơi đã gặp mông xừ Cao minh Chiếm đi lang thang ở khu La Tinh. Bèn hỏi rằng :

— Sao không ở Hà Nội lại qua đây mà làm chi ? Ở trong phái đoàn Bắc Việt à ?

— Đâu có. Sang đây để chờ thời đấy.

Thời gian ba ông trí thức này ở Hà Nội, nhà nước Cộng sản đã cho họ ở chung trong một ngôi nhà chệt ở phố Hàng Chuối. Họ được lãnh lương mỗi tháng 120đ. Thiết tưởng cũng nên biết rằng, lương một thiếu uý trong quân đội chính qui Bắc Việt mỗi tháng chưa đầy ba chục. Vậy thì số lương 120đ ấy không phải là nhỏ. Nhưng đốc tờ Huyến và ông Chiếm tiêu xài hung lắm. Chưa hết tháng đã xài hết tiền thì lại viết thư yêu cầu nhà nước phát thêm. Chỉ có giáo sư Tôn Thất Dương Kỵ là tinh thần cao. Lương phải dúi vào tay mới lãnh. Đôi khi ông Tôn Thất này thấy hai ông bạn đồng cảnh kia làm quá phải vội vàng can và xuỳ tiền túi của mình ra để cho họ tiêu.

Nhà nước Cộng sản sợ rằng nếu ông Chiếm và ông đốc tờ Huyến ở Hà Nội độ ít lâu nữa thì các đồng chí trong đảng sẽ noi cái gương tày liếp ấy mà hủ hóa hết. Bèn nghĩ cách tống khứ đi cho được việc.

Thoạt đầu họ đưa ba nhà trí thức này sang Nam Vang, thời kỳ ông Sihanouk còn trị vì. Ở Nam Vang được ít lâu thì ông Tôn Thất Dương Kỵ vào bưng, còn hai ông Chiếm và Huyến bị tống đi Tây cho khuất mắt.

Ở bên Tây buồn tình, ông Chiếm đã phải lấy vợ. Đó là một nữ cán bộ Cộng sản, trước đây hoạt động tại khu vực Saigon — Chợ lớn — Gia định. Bà này năm nay cũng đã ngoài năm mươi. Ông Chiếm hiện đang ở trong tình trạng thất nghiệp. Nhà nước Hà Nội đã cúp mọi khoản tiền cấp phát cho ông Chiếm ngay từ khi họ đưa ông qua Nam Vang. Bà vợ phải làm đầu tắt mặt tối để nuôi chồng. Cũng may bà ta làm công việc bếp núc rất khéo. Hàng ngày làm chả giò, bánh cuốn, bánh tráng bán cho các tiệm cơm Mít ở Ba Lê, thừa sức để nuôi chồng.

Đôi khi phái đoàn MTGP hoặc Bắc Việt mở cuộc tiếp tân, ông Cao Minh Chiếm cũng nhận được giấy của họ mời.

Và ông Chiếm cũng vưỡn hiên ngang tới dự như thường. Khi thì gặp Nguyễn thành Lê, khi thì gặp Xuân Thủy.

Lần nào gặp ông Chiếm, Xuân Thủy cũng hỏi han xoắn xuýt để rồi rút cuộc bao giờ cũng chấm dứt bằng một câu tuyên truyền :

— Thôi thì dù ở Hà Nội hay ở Nam Vang hay ở Ba Lê, ở đâu thì cái công tác thiết yếu của các đồng chí chúng ta cũng là chống Mỹ ngụy...

Nghe mãi phát ngấy, ông Cao Minh Chiếm đã phải kêu lên :

— Gớm đồng chí ! Có mỗi cái bổn cũ rích í, cứ sào di sào lại hoài à ?

Xuân Thủy ức hộc máu nhưng đếcb làm gì được. Ở Hà nội còn có thể sai Công an bắt ông Chiếm đem bỏ tù, nhưng còn ở Ba lê thì sức mấy.

Người ta có hỏi địa chỉ của ông Chiếm.

Thì ông ta cười mà rằng :

— Chỗ ở của moa thì lý tưởng ghê lắm. Thiệt là một nơi lý tưởng cho những cặp tình nhân.

Dò theo địa chỉ ghi trên giấy, người ta lần mò tìm đến nơi ông Chiếm cư ngụ. Đó là một vùng ngoại ô thuộc khu vực Ceinture. Ông ta ở trên một cái « mansarde » (đại khái giống cái gác xép) thấp lụp xụp. Thời gian ấy đang vào đầu mùa xuân, hãy còn có tuyết rơi.

Ông ta nằm ngửa mặt nhìn lên khung cửa kính rồi biểu mí khách rằng :

— Đây há chẳng phải là một nơi lý tưởng cho những cặp tình nhân hay sao ? Hai đứa nằm ôm nhau, ngắm tuyết từ trên trời rơi xuống thử hỏi còn có cách nào đẹp hơn nữa.

Còn đốc tờ Huyến thì dạo này hay lai vãng tới nhà Ngài ngự.

Điều ấy khiến cho các đồng chí Bắc Việt và Giải phóng phát ngán. Họ chỉ làm sao có thể biết được lập trường hiện nay của ông đốc tờ ra răng.

Đi theo Cộng sản hay đi theo Bảo Hoàng ?

Đảng ta

Cái vấn đề của Đảng ta trong cái ngày hôm nay đây lại bắt đầu sôi nổi trở lại sau một thời gian im hơi lặng tiếng. Chả là chỉ còn dăm ba tháng nữa là đã tới thời kỳ bầu cử. Đảng ta cần phải tái xuất giang hồ để đưa người của Đảng ta tranh cử ngõ hầu cho ngọn cờ của Đảng tung bay phấp phới và để cho các đồng chí của Đảng tha hồ mà phải hy sinh chết thôi !

Đảng phái của nước Mít ta thì nhiều quá cỡ. Tính xoàng ra cũng có tới gần hai chục chính Đảng lận. Tuy nhiên chỉ có 12 Đảng chịu ký tên gia nhập Ủy Ban Phối Hợp Hành Động để bàn tính một sự thỏa thuận chung, đặc biệt và cấp thời nhất là đối phó mí lị hai cuộc bầu cử sắp tới. Và mục đích chính vưỡn là tung người ra tranh cử vào Hạ viện, và lựa chọn một liên danh để dành lấy cái ghế số 1 và số 2.

Trong số 12 cái đảng này người ta nhận thấy có các cụ trong Cu Dê Đê, rồi Hưng Quốc Đảng của bố Sịt tô ma tô Hoàng Cơ Bình, rồi Đại đoàn kết của ông nghị sì gà gộc Nguyễn Gia Hiến, ngoài ra lại còn có Lực lượng nhân dân kiến quốc, Phật giáo xã hội, Nhân văn cách mệnh đảng, Cộng hòa đại chúng.

Một số các đảng phái khác thì vưỡn chưa chịu gia nhập vào Ủy Ban Phối Hợp, tỉ dụ như Nhân Xã vốn là hậu thân của Cờ Lờ, rồi đảng Cấp Tiến tục gọi là đảng Cần Tiền của giáo sư Nguyễn ngọc Huy và đảng Công Nông Việt Nam.

Cái đảng Công Nông Việt Nam nầy thì lạ nhất thế giới. Tiếng gọi là công nông nhưng bói bầy ngày người ta cũng chẳng thể kiếm ra được một ông công nhân hoặc nông dân nào trong đảng í. Chỉ toàn là các bố đại tư bản hoặc tiểu tư sản hạng nặng. Họ không bao giờ biết đến cái cày cái cuốc là cái chi chi. Cũng chẳng bao giờ sờ tay vào cái búa, cái kìm. Họ chỉ làm việc trong phòng lạnh đi xe tu bin Méc sờ đít hay Mát Đa, nhưng tối ngày nói chuyện đấu tranh cho quyền lợi của công nông.

Ông Nguyễn bá Cần, Tổng Bí thư đảng Công Nông cho biết rằng, phải còn qua nhiều cơn sóng gió vập vùi thảm thương hơn nữa, các chính đảng Việt Nam mới đủ thức tỉnh, đủ ý thức được quyền lợi chung của quốc gia. Bây giờ quá sớm, và bất cứ đảng viên nào của chính đảng cũng muốn mình được chia ghế. Chính vì tình trạng này mà chỉ có 6 đảng trong Mặt Trận của Tổng Thống còn thông cảm với nhau không được, huống chi là mười mấy chính đảng.

Tuy nhiên một số các chính trị gia thúi mồm lại không đồng ý mí những sự lập luận của ông Nguyễn Bá Cần. Họ biểu rằng, sở dĩ 5 cái đảng í không chịu tham gia vào Uỷ Ban Phối Hợp vì cái lẽ rằng thì là nếu vô thì cái sự chia chác sau này sẽ ra sao ? Hay là người ta sẽ xí phần hy sinh hết. Các lãnh tụ đều thi đua xung phong «hy sinh» ngồi những chỗ béo bở. Rồi thì sẽ cãi nhau bí bét, và không chừng lại đi tới chỗ thanh toán nhau nữa. Chi bằng lập ra một mặt trận khác. Một Mặt trận gồm có 5 Đảng để nói chuyện mí nhau hơn.

Như vậy, trong tương lai, từ nay cho đến ngày bầu cử, đất nước rách nát của chúng ta sẽ có 2 Mặt Trận. Một Mặt trận gồm 12 chính đảng. Và một Mặt trận gồm 5 Đảng. Cả hai Mặt trận cũng đều đưa người ta tranh cử Tổng Thống và Phó Tổng Thống đồng thời xua các đồng chí tràn ngập vào trụ sở của Cái Bang.

Vô phúc thiểu âm đức mà một trong hai liên danh í lại trúng cử cái rụp thì đất nước ta có chầu bỏ mẹ. Các đồng chí của Đảng Ta nhiều quá xá, nếu lãnh tụ không khéo phân chia cho đủ số ghế thì họ sẽ làm loạn. Mà nếu muốn có đủ số ghế thì lại cần phải có một nội các với hàng trăm Bộ như nội các của xứ Nam Dương trước đây mới có thể đủ chỗ cho các đồng chí của Đảng Ta ngồi.

Bài trừ ma túy dữ quá

HỎI : Gần đây Nhà Nước phát động chiến dịch bài trừ ma túy dữ dội, radio, tivi léo nhéo thấy mà ghê ! Quý vị có biết đầu đuôi tại sao không ?

CHỤP MŨ : Tại Cộng Sản. Cộng Sản thua ta về quân sự nên tấn công ngầm bằng ma túy, đầu độc binh lính Đồng Minh và thanh thiếu niên Việt, bởi vậy trận giặc ma túy này quan trọng không kém trận giặc súng đạn.

MA NỚP : Tại mấy ông Mẽo. Mấy ông Mẽo thấy binh sĩ của mình sang xứ Anamta càng ngày càng ghiền nặng, sợ mai mốt đám lính này trở về cố quốc sẽ làm cỉ nước Mẽo lây vi trùng ghiền, nên mấy ông chi khá nhiều địa để mở chiến dịch bài trừ và yêu cầu Nhà Nước Anamt phối hợp cho vui, nhất cử lưỡng tiện. Áp phe này ngon lành, tội gì không bắt ?

JEANNOT : Tại mấy cụ trong dân Chí Thiện, Văn Mẫu v.v.. mãn ăn hớ hênh làm lộ hết các đường giây, bao nhiêu bí mật về ma túy bị bật mí ráo trọi, chuyện động trời như thế, nếu nhà nước không bài trừ, chẳng hóa ra nhà nước đồng lõa sao ?

NỮ KÊ : Có lẽ là tại lão Mắc gô vớc, khi không dám ba hoa xích chó dựng đứng lên là Phó vương Giao Chỉ có tí tỉnh liên hệ với bọn bờ lờ ma túy !

BAN GIÁM KHẢO : Chuyện gì cũng là do giặc cộng tuốt, Chụp Mũ coi vậy mà sáng suốt lạ : thêm 5 điểm nữa !

Híppi và Diều Hâu

HỎI : Do khẩu hiệu. «Make Love Wot War», dân Híppi thường được coi như một thứ «bồ câu» nhưng ở Anamta, Đại Hội Híppi ở sân Hoa Lư sắp tới đây lại do Báo « Diều Hâu » Chủ xướng. Sao lạ rứa ?

CHỤP MŨ : Tục ngữ có câu «Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng», xứ ta là xứ chiến tranh nên đông Diều Hâu, dân Hippi dù có là «bồ câu» đi nữa cuối cùng rồi cũng phải biến thành «diều hâu»,

MA NỚP : Biết đâu Diều Hâu nhà ta chỉ diều hâu ở cái mục «War», còn khi sang các mục «make love» cũng lại bồ câu như ai, nên dân Híppi choai choai khoái tỉ, sẵn sàng «sống chung huề bình»..

JEANNOT : Miễn là được việc Nhà Nước thì thôi chứ tại sao lại đặt vấn đề lầm cầm bồ câu và diều hâu ra đây nhỉ ?

NỮ KÊ : Thế mới biết hippi Giao Chỉ ngon lành chứ không cà chớn như thiên hạ tưởng lầm. Khi cần làm việc gì có ích thì họ cũng dám lắm chứ bộ !

BAN GIÁM KHẢO : Hiểu rõ Diều Hâu và Hippy, xem chừng không ai bằng Ma Nớp : thêm 5 điểm cho toán nầy !

Bầu hay không bầu ?

HỎI : Sau khi các cụ tối cao xử án và cho số 9 thắng số 15, có nhiều dư luận lo ngại sẽ không có bầu cử Chánh Phó Vương. Liệu tai nạn nầy có thể xẩy ra chăng ?

CHỤP MŨ : Rõ thật là lo bò trắng răng. Hiến pháp đã định như thế rồi thì phải làm cho đúng chứ. Bộ tính phá hoại hả?

MA NỚP : Chánh Phó Vương thì nhất định phải bầu rồi. Chỉ có bầu lại các Cụ trong dân thì có thể hoãn lại ít lâu cũng không sao, mà còn dễ sắp xếp cho ăn giơ là khác.

JEANNOT : À, muốn hoãn hay không có cũng dễ lắm. Chỉ cần một bản kiến nghị. Mà kỳ kiến nghị vốn dĩ là nghề của tụi này rồi !

NỮ KÊ : Ấy chết, không bầu sao được ? Không bầu để hư hết áp phe của tụi tui sao ?

BAN GIÁM KHẢO : Lại thêm 5 điểm nữa cho Chụp Mũ, toán này lý luận chắc như bắp !

XƯỞNG CƯA **TIẾN-THÀNH**
Quốc lộ 14 — Kontum
CUNG CẤP ĐỦ LOẠI DANH MỘC

TIỂU NGỌC
Người dân đen cầm cân

Bản án tối cao... tối mò

Cái sự Hành Pháp, Lập pháp vi hiến, vi luật thì đã xảy ra dài dài. Ngay Ba Tòa ông Lớn cũng đã từng bị tuyên phán là vi hiến, đó là trường hợp Tòa Án Quân Sự Mặt Trận. Nhưng khó có thể quan niệm được rằng cái Pháp viện cao nhất nước, có trách nhiệm bảo vệ hiến pháp, kiểm soát hiến tính của các đạo luật,sắc luật kiểm soát hiến tính và pháp tính của các Sắc lệnh,Nghị định và quyết định Hành chánh, điều hành công lý, quản trị ngành Tư pháp, lại cũng mắc vào vòng vi hiến và vi luật. Nói như thế không có ngnĩa là hoàn toàn nhắm mắt tin rằng Ba Tòa ÔngLớn Tối Cao không bao giờ, không thể nào mắc chứng vi hiến và vi luật. Nhưng, bởi vì đã là Ba Tòa Ông Lớn Cao nhất nước Annam đệ nhị cộng hòa này, thì còn có kí gì cao hơn để xác nhận, công nhiên hay mặc nhiên, cái sự vi hiến hoặc vi luật của ba Tòa Ông Lớn «dọc ngang nào biết trên đầu có ai» ấy được nữa.

Thế mà bỗng dưng không hiểu do «trời» sui khiến hay sao, cái sự vi hiến và vi luật của Ba Tòa Ông Lớn cao nhất nước lại được chính quý đấng Bao công tối cao mặc nhiên công nhận. Cái sự việc nó diễn tiến lầm cầm như thế này :

Chả là sắp đến kỳ bầu cử bổ túc các vị Thẩm phán Tối Cao pháp viện cho đủ sĩ số 15 phán quan tối cao đúng với Luật số 7-68 ngày 3-9-1968 ấn định «tổ chức và điều hành Tối cao Pháp viện», nên hội đồng tổ chức bầu cử TCPV bèn ra một thông cáo số 1 đề ngày 6-4-1971 loan báo rằng :

1) Ngày 30-4 là kỳ hạn chót để Thẩm phán đoàn Công tố đoàn và Luật sư đoàn nạp danh sách cử tri đoàn (mỗi thành phần 50 người).

2) Ngày 19-4 bắt đầu nhận đơn ứng cử. Ngày 1-5 thời hạn chót bổ túc hồ sơ ứng cử.

3) Ngày 31-5 cử tri đoàn bầu 30 ứng tuyển viên.

4) Quốc hội sẽ họp khoáng đại để chọn 6 thẩm Phán trong danh sách 30 người kể trên. Ngày giờ sẽ thông báo sau.

Ngày 9-4-1971, nhà dân biểu Trương Gia Kỳ Sanh đâm đơn kiện trước TCPV viện dẫn lý lẽ rằng:

— Hiến pháp chín nút ấn định thành phần TC PV gồm từ 9 đến 15 Thẩm phán, nhưng luật số 7/68 lại ấn định một con số «cứng nhắc» là 15 vị, như vậy là vi hiến.

— Các cuộc bầu cử Tổng Thống, Nghị sĩ, dân biểu, nghị hòn v.v... đều do một đạo luật hay Sắc lệnh quy định, vậy cuộc bầu cử TCPV không thể do một thông tư.

Bởi vậy, nhà dân biểu thỉnh cầu Ba Tòa Ông Nhớn 3 điều :

1) Xin tuyên bố điều 4 luật 7/68 vi hiến.

2) Xin tuyên bố thông tư số 1 ngày 6-4-71 của Hội đồng bầu cử TCPV bất hợp pháp và bất hợp hiến,

3) Xin cho biết thông tư số 1 có thể thay thế một đạo luật được chăng ?

Ngày 20-4-1971, Ba Tòa Ông Nhớn Tối Cao tuyên phán rằng thì là : dành về sau sẽ xét về cái sự hợp hiến hay bất hợp hiến của điều 4 luật số 7/68 (nhưng không nói rõ tại sao lại để dành như vậy, và để dành tới bao giờ). Riêng về thông cáo số 1, mà nguyên đơn Trương Gia Kỳ Sanh gọi lộn là thông tư, thì Ba Tòa Ông Nhớn Tối Cao lại phán nó là quyết định số 1 và tuyên quyết định số 1 ngày 6-4-71 của Hội Đồng tổ chức bầu cử TCPV bất hợp hiến và bất hợp pháp. Lý do mà phán quyết TCPV viện dẫn là :

1) Bất hợp pháp vì : Hội đồng tổ chức bầu cử ấn định ở điều 8 luật số 7/68 «không được ủy nhiệm để tổ chức và ấn định lịch trình cuộc bầu cử bổ túc». Đối với hai quyền Lập pháp và Hành pháp « mỗi khi có cuộc bầu cử thì đều có một đạo luật đặc biệt quy định » ;

2) Bất hợp hiến vì điều 80 của hiến pháp Cửu Sừng quy định rằng TCPV gồm có từ 9 đến 15 Thẩm phán lựa chọn trên một danh sách 30 ứng tuyển viên. Quyết định số 1 ấn định sự tuyển chọn 6 Thẩm phán TCPV cũng trên một danh sách 30 ứng tuyển viên đã làm sai lạc tỷ số hiếu định với hậu quả làm giảm rất nhiều hiệu lực của sự lựa chọn của các đoàn thể Thẩm phán xử án, thẩm phán Công tố và Luật sư.

Thoạt kỳ thủy, phán quyết ngày 20-4-71 của Ba Tòa Ông Nhớn tối cao đã có vẻ...tối mò!

Tối mò thật sự và kịch liệt ở cái khoản nhà dân biểu Trương Gia Kỳ Sanh đâm đơn kiện cái thông tư số 1 đề ngày 6-4-71 của Hội đồng tổ chức bầu cử TCPV, nhưng Ba Tòa ông Nhớn tối cao lại xét xử cái quyết định, trong khi ấy thực sự cái văn kiện mà Hội đồng tổ chức bầu cử TCPV ban bố ngày 6-4-71 chỉ là một cái thông cáo.

Thông tư là một loại văn kiện dùng để ra chỉ thị trong nội bộ một cơ quan, và chỉ có giá trị trong nội bộ cơ quan đó mà thôi, không đối kháng được với người ngoài, nghĩa là người ngoài có quyền coi cái chỉ thị đó như nơ pa.

Thông cáo khác thông tư, có công dụng loan báo, phổ biến cho toàn thể «trăm họ» biết một việc gì, dù thống thuộc hay không thống thuộc cơ quan ra thông cáo.

Nhưng cả hai thứ thông cáo và thông tư đều không thể được coi là văn kiện lập pháp hay lập quy, bởi lẽ, tự nó, thông cáo hay thông tư không có giá trị và hiệu lực cưỡng hành, ràng buộc, bắt toàn thể bàn dân thiên hạ tuân theo. Thông cáo hay thông tư phải cócội rễlà văn kiệnlập pháp hay lậpquy. Không ai có thể cai trị chỉ bằng thông cáo hay thông tư. Vì vậy, tự nó, thông cáo hay thông tư không thể bất hợp hiến hay bất hợp pháp được.

Còn quyết định hành chánh là một văn kiện ấn định một việc gì có tính cách lập qui, nghĩa là có giá trị và hiệu lực cưỡng hành, bắt buộc bàn dân thiên hạ phải tuân theo.

Mà theo đ-81 hiến pháp và đ 2 luật 7/69 thì TCPV chỉ có thẩm quyền phán quyết về tính cách hợp hiến hay bất hợp hiến của các văn kiện lập pháp, và phán quyết về tính cách hợp hiến hay bất hợp hiến, hợp pháp hay bất hợp pháp của các văn kiện lập quy. Nói cách khác, Ba Tòa Ông Nhớn tối cao ô tô ma lắc vô thẩm quyền để phán xử về cái sự vi hiến hay vi luật của thông cáo hay thông tư. Nếu cứ đề ra xử, thì bản án của TCPV bị vi hiến, vi luật liền tù tì.

Tuy nhiên, nếu một văn kiện mặc dù được mệnh danh là thông cáo hay thông tư, nhưng kỳ thực nó có tính cách của một quyết định hành chánh, nói cách khác nó là một quyết định hành chánh trá hình, thì Ba Tòa Ông Nhớn tối cao vưỡn có thẩm quyền đem nó ra xét xử.

Tiếc rằng, phán quyết ngày 20-4-71 của quý đấng Bao công tối cao không có khoản dẫn lý nào cho biết rằng bản thông cáo ngày 6-4-71 của Hội đồng tổ chức bầu cử TCPV có giá trị và hiệu lực của một quyết định hành chánh, do đó Ba Tòa Ông Nhớn tối cao coi có là một quyết định trá hình và có thẩm quyền xét xử.

Thông cáo ? Thông tư ? Quyết định ? Câu chuyện lại càng rối mù tăng tít thêm, khi người ta biết rằng ngoài thông cáo số 1, Hội đồng tổ chức bầu cử TCPV còn ra một quyết định số 1, nhưng quyết định số 1 này chỉ nhằm ấn định thành phần của hội đồng mà thôi, chứ không đề cập gì tới cái vụ lựa chọn 6 vị Bao công tối cao trong danh sách 30 ứng tuyển viên Bao công cả.

Vậy thì, phán quyết ngày 20-4-71 của Ba Tòa Ông Nhớn tối cao vi hiến, vi luật, bởi lẽ tuy xét xử cái quyết định số 1, nhưng lại không phải đích thực cái quyết định số 1 được đem ra xét xử, mà cái được quý đấng Bao công tối cao xét xử lại là cái thông cáo số 1, trong khi ấy thì nhà dân biểu lại đi kiện cái thông tư số 1. Dù sao, riêng cái chuyện xử dụng danh từ luộm thuộm và cầu thả đến thế, trách chi phán quyết ngày 20-4 của cơ quan tài phán cao nhất nước chẳng gây nên nhiều chuyện phức tạp như sau này. Và trách chi dư luận chẳng bàn ra tán vô sôi nổi như sau này,

Nhưng cái khoản khiến dư luận bàn tán sôi nổi, cái khoản gây ra nhiều chuyện phức tạp, rắc rối tơ tình lại là khoản phán quyết ngày 20-4 của TCPV phán rằng quyết định số 1 (xin hiểu là thông cáo số 1) bất hợp hiến vì điều 80 hiến pháp quy định TCPV gồm có từ 9 đến 15 Bao công tuyển chọn theo một danh sách 30 ứng tuyển viên. nay quyết định số 1 ấn định sự tuyển chọn 6 Bao công tối cao cũng trên một danh sách 30 ứng tuyển viên, như thế là làm sai lạc tỷ số hiến định.

Dư luận cho rằng phán quyết như vậy, các đấng bao công tối cao đã làm việc «đóng cửa rút cầu». Nghĩ như vậy là bậy.

Muốn biết quý đấng Bao công quả thực có ý định (đóng cửa rút cầu) hay không, hay đó chỉ là một hành vi trung thực, can đảm, xin coi hồi sau sẽ rõ.

●●●

HẾT ĐAU BAO TỬ
Thuốc nhập cảng
ĐỨC QUỐC
ULGASTRIN : Trị ung loét bao tử, ợ chua, đau lỗ bao tử.
ULGASTRIN: Trị đau bao tử kinh niên và cấp tính, đau bao tử vì lo nghĩ quá nhiều.
ULGASTRIN : Công hiệu chắc chắn.
Thơm ngon dễ uống Bán tại các thuốc Tây.

CẢM CÚM — SỔ MŨI — NHỨC ĐẦU — NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC BẮP THỊT
HÃY UỐNG
RHUMEX
(Bán tại các nhà thnốc tây)

Nhãn Hiệu
Con Voi Đỏ

CON ONG ĐỀ NGHỊ CÁC GIẢI PHÁP SỐ DÁCH ĐỂ CUỘC BẦU CỬ T.T VỪA HỢP HIẾN

vừa đúng đường lối, vừa trong sạch.

Chiều ngày 11-5-1971, nghị sĩ Đặng văn Sung đã tổ chức một cuộc hội thảo về bầu cử tại Thượng Viện. Số người tham dự khá đông, phần nhiều là ký giả quốc nội và quốc tế. Cả ông Tổng Trưởng Ngô Khắc Tỉnh cũng có mặt.

Hệ thống âm thanh hơi dở, vì thỉnh thoảng cái máy khuyếch âm lại rít lên một hồi. Ví dụ, khi ông Tổng Trưởng vừa cất tiếng ban huấn từ, thì cái máy nó rít lên, như một bà già gặp chuyện chẳng bằng lòng.

Thuyết trình viên Đặng văn Sung nêu ra 3 vấn đề :

1) Tối cao pháp viện hiện hữu có hợp hiến để đảm nhiệm vai trò nhận đơn và hợp thức hóa cuộc bầu cử Tổng Thống không ?

2) Cuộc bầu cử Hạ viện nên diễn ra trước hay sau cuộc bầu cử Tổng Thống ?

3) Làm thế nào để cuộc bầu cử được trong sạch ?

Ký giả Con Ong toàn bọn nham nhở, chẳng đáng được coi là nhân sĩ để tham dự cuộc hội thảo trên. Nhưng khi nghe những người tham dự kể lại, thì thấy các vấn đề trên có thể giải quyết thật dễ dàng.

Tối viện Mỹ thay ta.

Theo Hiến Pháp, Tối cao pháp viện (gọi là tối viện cho tiện, cũng giống như Hạ nghị viện. Thượng nghị viện đều gọi là Thượng, hay Hạ viện) cũng giống như «Tối hảo», là tốt hết chỗ chê, chứ không phải tối là tối tăm. Đứa nào có ý nghĩ tối là tối tăm, là đồ ngu dốt, vừa vi hiến, giữ một vai trò rất quan trọng trong cuộc bầu cử Tổng Thống, là nhận đơn, lập danh sách ứng cử viên, tuyên bố kết quả và hợp thức hóa cuộc bầu cử.

Theo Hiến pháp và luật 7/68 ngày 3-9-68, thì đến ngày bầu cử Tổng Thống, Tối viện phải gồm 15 Thẩm phán. Nhưng hiện nay Tối viện chỉ có 9 Thẩm phán, và việc bầu thêm 6 Thẩm phán đã mắc kẹt rồi.

thành ra, với thành phần hiện tại, nếu không sửa luật, đến ngày bầu cử Tổng Thống Tối viện sẽ không đủ thành phần luật định để giữ đúng vai trò của mình trong cuộc bầu cử tới.

Ngoài ra, theo hiến pháp các thẩm phán Tối viện phải được chọn trên một danh sách 30 người, mà năm 1968 9 ông tối hiện tại, chỉ được chọn trên một danh sách 24 người, như thế là vi hiến.

Cho nên, từ nay đến ngày bầu cử, nếu không có vụ sửa hiến pháp, sửa luật, hoặc sửa thành phần hiện hữu của Tối Viện, thì chắc chắn cuộc bầu cử sẽ gặp trở ngại, vì không được một cơ quan hợp pháp, hợp hiến, hợp thức hóa, thì người đắc cử cũng không thể coi như chánh thức, và thiếu giá trị pháp lý.

CON ONG ĐỀ NGHỊ : Cuộc bầu cử đã quá gần không thể còn đủ thì giờ sửa hiến pháp, sửa luật, hoặc bầu lại Tối viện. Vậy có thể mượn Tối viện Mỹ làm công việc nhận đơn, lập danh sách ứng cử viên, hợp thức hóa cuộc bầu cử và tuyên bố kết quả. Giải pháp này rất tiện, và bất khả dị nghị, bởi vì có thể mượn lính Mỹ đánh nhau thay cho ta, có thể mượn máy bay Mỹ bỏ bom thay cho ta, có thể mượn đàn ông Mỹ làm chồng gái Việt, có thể mượn xe Mỹ thay cho xe ta bị hư, tại sao không thể mượn Tối viện Mỹ làm công việc của Tối Viện ta ? Ai chống lại giải pháp này, là bài ngoại chống Mỹ, làm lợi cho Cộng Sản.

Trước sau đều được

Nghị sĩ Đặng văn Sung trước đây đã từng lo ngại nếu cuộc bầu cử Hạ Viện diễn ra trước cuộc bầu cử Tổng Thống, vì vậy ông mới thắc mắc nên bầu Hạ viện trước hay sau khi bầu cử Tổng Thống ?

Sự thật, bầu cử Hạ viện trước bầu cử Tổng Thống rất nguy hại, vì :

1) Đằng nào T.T. Thiệu cũng sẽ tái đắc cử. Nếu cuộc bầu cử Hạ viện diễn ra trước bầu cử Tổng Thống, các ứng cử viên dân biểu sẽ cứ nhè T.T Thiệu mà đả kích để hốt phiếu, như vậy, uy tín của Tổng Thống sẽ bị sứt mẻ.

2) Nếu cuộc bầu cử Hạ viện diễn ra trước bầu cử Tổng Thống, thì Tổng Thống chưa yên vị, còn đang lo cho địa vị của mình làm sao có đủ hơi sức lo cho tay chân của mình đắc cử, và như vậy, Tổng Thống sẽ thiếu một khối hậu thuẫn tại Hạ viện và đó là điều sẽ rất khó cai trị về sau này.

Tuy nhiên, bầu cử Hạ viện trước Tổng Thống cũng có cái lợi, là Tổng Thống có thể coi kết quả bầu cử Hạ viện như một kết quả trưng cầu dân ý. Nếu các tay chân của T.T. đắc cử nhiều, thì Tổng Thống chắc ăn. Nếu kết quả ngược lại, thì Tổng Thống rút lui hãy còn kịp.

Tốt nhất là bầu cử Hạ viện và Tổng Thống vào cùng một ngày. Điều này sẽ đỡ tốn công quỹ và đỡ tốn sức lực của quân công cũng như cử tri. Nhưng «bắt cá hai tay» cùng một lúc, lỡ trật cả thì bỏ mẹ.

Nhưng nếu bầu cử Hạ viện sau Tổng Tống cả tháng thì vi hiến.

CON ONG ĐỀ NGHỊ : Tổng Thống đề nghị hoãn cuộc bầu cử Hạ viện lại 3 tháng sau cuộc bầu cử Tổng Thống, với sự chấp thuận của Quốc hội theo đúng thủ tục hiến pháp. Chắc chắn đề nghị của Tổng Thống sẽ được chấp thuận, vì cuộc bầu cử Hạ viện lui lại ngày nào, dân biểu được lãnh lương thêm ngày đó. Vừa được việc, vừa hợp hiến.

Trong sạch

Làm thế nào cho cuộc bầu cử được trong sạch, để kết quả bầu cử có giá trị ?

Rất dễ giải quyết.

Năm 1967, cuộc bầu cử VN chưa diễn ra, ông Cabot Lodge đã tuyên bố ở bên Mỹ là cuộc bầu cử sẽ trong sạch. Sau đó Tổng Thống Nixon đã cử ông Lodge cầm đầu phái đoàn sang Việt Nam quan sát bầu cử quả nhiên cuộc bầu cử trong sạch thật.

CON ONG ĐỀ NGHỊ : Năm nay, lại mời ông Cabot lodge cầm đầu phái đoàn sang VN quan sát bầu cử thế nào cuộc bầu cử, cũng trong sạch.

TIẾP THEO TRANG 4

Chuyện đùa rỡn trên, mai này thành sự thật, thì bà con cô bác đừng vội ngạc nhiên. Vì nghề của Cộng sản là tổ sư bồ đề về các trò chơi toát mồ hôi lạnh. Cũng trong bản tin loan về đề nghị của anh bạn thái ủy, gởi thượng cấp sáng kiến thả xác địch về vùng địch, ở đoạn chót có phàn nàn, là ý kiến gởi đi khá lâu chưa thấy trả lời. Xin anh bạn nhớ lại đàm, mới đây. Ô.Ngoại Lầm vừa tuyên bố ầm ỹ rằng : «Quân ta có tìm thấy nhiều xác Trung Cộng trong hàng ngũ cộng quân...» Thì liền bữa sau, các đàn anh Mẽo đã la làng rằng: «Đó chỉ là Việt gốc Hoa ở Miền Nam tòng quân cho VC» Hãy suy gẫm vụ này để thấy rõ, mọi quyết định tại xứ ta không do Ta chủ động ! (R)

Ngồi rù gái hàng dái tăn tăn

TRẦN VĂN HƯƠNG

Dân Mẽo làm trò khỉ Cộng Sản cười hô hố !

Đánh nhau với Mẽo thì còn khuya cộng quân mới ăn thua trên trận địa, thế mà về khoa đánh võ mồm thì cộng sản lại hạ Mẽo thảm hại. Và cụ thể là mấy ngày qua. tại giữa thủ đô Huế Kỳ, hàng chục ngàn dân Mẽo phản chiến đã ném cả xia thúi vào Ngũ giác Đài, rồi còn tụt bố nó cả quần xà lỏn, sì líp để tông ngông nhẩy múa loạn xạ, và nhào đại vô hồ nước tắm trước tòa Bạch ốc bơi lội tỉnh bơ trong tư thế trần như nhộng.

Vẫn chưa hết, còn 1 số cựu chiến binh, đã chiến đấu ở Nam Việt Nam để nêu cao danh dự Mỹ quốc và đã được huy chương anh dũng, nay họ cũng quẳng cha nó cả mớ mề đay, rỉ xuống đất, rồi còn treo lộn ngược lá quốc kỳ Mỹ quốc, trong lúc cả bọn kính cẩn đội lá cờ cộng sản lên đầu tung bay ngạo nghễ ...

Đám trẻ Mỹ, vào những năm gần đây đã say sưa hít cần sa, say sưa thưởng thức các loại ma túy giết người như LSD. như bạch phiến, nay lại 1 lần nữa họ đã và đang say sưa đắm mình trong mạ túy tối độc đó là sảo thuật tuyên truyền của quỉ đỏ, vốn là nghề của cộng sản quốc tế. Thứa nay, cái mà Mỹ quốc vẫn rêu rao nghe đến nhàm tai, là tự khoác cho mình cái sứ mạng bảo vệ thế giới tự do, đương đầu một mất, 1 còn với cộng cản. Ở đâu cũng vậy, Mỹ quốc đã tránh khỏi tai tiếng là đế quốc xâm lăng mới, chính là nhờ chiêu bài «Chống Cộng, bảo vệ các quốc gia anh em bị họa đỏ đe dọa. Ngày nay, chiêu bài đó hết giá trị nữa rồi, bởi chỉ 1 những đám trẻ Mẽo ngu ngốc, xuẩn động đã làm trò hề cho cộng sản cười hô hố. Đành rằng, Mỹ quốc nổi tiếng là nước dân chủ tự do, nhưng có thể nào chấp nhận 1 thứ tự do chà đạp quốc kỳ của dân tộc mình, phủ nhận huy chương của chính phủ, khác nào như chửi thẳng vào mặt những người lãnh đạo của họ. Rồi lại kính cẩn và trang trọng tung hô lá cờ của kẻ thù ... Thôi hết rồi, danh dự của Mỹ Quốc chưa bao giờ bị thương tổn trầm trọng như ngày nay. Dân An Nam ta chỉ là nạn nhân, rút cục những trò hề rẻ tiền đang diễn ra tại Mỹ quốc, phải được mô tả như một đại chiến thắng của cộng sản quốc tế. Đáng tiếc thay cho sự hy sinh của 54.000 Thanh niên Mỹ gục ngã tại Miền Nam VN !?

SẮP PHÁT HÀNH

TUỔI NGỌC

của DUYÊN ANH

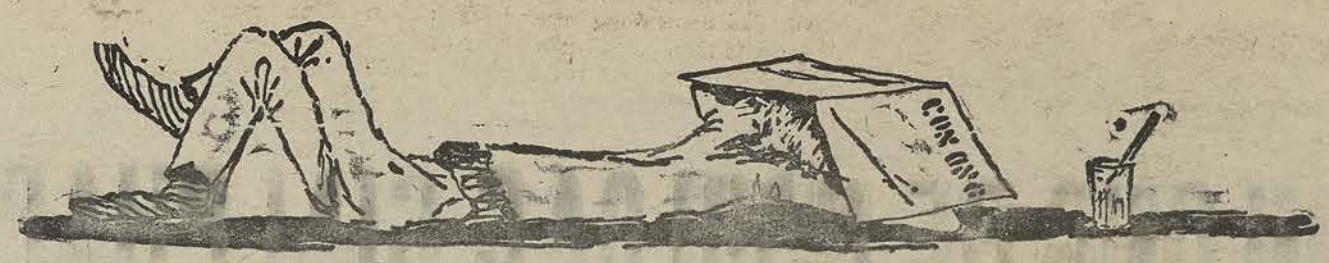

cà kê dê ngỗng

Nạn du đãng thành phố

Người lính được nghỉ vài ba ngày phép, thường đi về thành phố. Ở miền núi miền rừng, thiếu hẳn tiện nghi, thiếu cả những tiếng ồn ào. Ngoài chiến trường thì chỉ thấy vang ầm tiếng súng. Bởi vậy, những ngày phép của người lính là để đi về thành phố, để đi tới một nơi hưởng một chút tiện nghi, nghe được những tiếng động và nhất là xa lánh được nơi còn vang tiếng súng.

Nhưng rồi về tới thành phố, người lính bỗng dưng thấy chán nản. Có nhiều kẻ, chưa hết phép, đã vội lên đường, trở về đơn vị. «Không thể chịu đựng được thành phố». Một người đã nói với tôi như vậy. Tôi hỏi vì sao, mà anh lại không được thơ thới hân hoan trong những ngày nghỉ phép? Anh nói tới cái buồn đầu tiên, là nhìn thấy nạn du đãng nơi thành phố.

Cách đây ít lâu, báo có đăng một tin vặt, đăng trong những mục tin đô thành. Một anh lính tên Trần công Khải đã bị bọn du đãng dùng dao, uy hiếp anh trên một con đường vắng trong thành phố, để đoạt chiếc đồng hồ. Anh cũng có nói khó với tụi du đãng rằng, cái đồng hồ của anh, đối với anh, rất đáng quí, vì có nó, anh mới có thể coi giờ để còn đổi gác, nhìn giờ để biết giờ giấc trong ngày. Vùng anh đóng quân, nhiều khi hàng tháng không thấy mặt trời. Nhưng lũ du đãng thành phố, đâu có biết được nỗi khổ tâm của người lính chiến. Chiếc đồng hồ của anh, vẫn bị đoạt mất. Người không sứt mẻ gì, vẫn còn được coi là một sự may mắn. Nếu chúng lụi cho anh một dao, chắc anh sẽ ân hận lắm. Không bị thương ở chiến trường, mà bị thương ở thành phố, đó là một điều tủi nhục cho người lính.

Có rất nhiều người bạn tôi, khi từ miền xa đèo heo hút gió, đi về đây vài ngày được tôi hỏi sợ cái gì nhất nơi thành phố, đều được trả lời là sợ du đãng. Người lính chỉ quen chiến đấu, mà không quen đánh lộn. Vào trong một quán nước, ngồi gọi một chai la de lạnh, thấy một cô gái đẹp mang la de đến, cũng muốn đùa rỡn một vài câu vô hại. Nhưng nhìn quanh đó, vài ba khuôn mặt không mấy thiện cảm, những người không muốn gây chuyện, đều nén sự vui đùa lại. Như vậy, đã là một sự buồn ở thành phố rồi đấy.

Những phong trào hậu phương ủng hộ tiền tuyến, hay yểm trợ tiền tuyến, tôi thấy chỉ là một sự hời hợt bên ngoài. Không có gì giả dối đến như thế. Nếu phong trào này được coi như tự nguyện, được thấm sâu vào dân chúng, thì đã chẳng xảy ra chuyện một thằng nhỏ giữ xe gắn máy nơi đầu đường Lê Lợi, dám hỗn hào với một sĩ quan cấp tá, khi ông này không trả tiền gởi xe theo giá mà chúng đòi hỏi. Không hiểu rằng đọc những chuyện đó, những con người ở thành phố, khi khởi xướng ra phong trào «hậu phương yểm trợ tiền tuyến», có thấy một chút hổ thẹn hay không ?.. Một cuộc biểu tình gồm những công chức và nhân dân tự vệ, một cuộc đập phá tòa báo, như thế là yểm trợ tiền tuyến đó chăng ?.. Tôi muốn nói với những người có trách nhiệm ở thành phố, nhất là với mấy ông Nghị đô thành rằng khi thành phố mà chưa yên ổn, thì tất cả những phong trào yểm trợ tiền tuyến của các ông, chỉ được coi như một sự nặng về phần trình diễn.

Một người lính từ xa về, nhất định là phải tới thăm người yêu. Gặp được người yêu, tất nhiên là hai người sẽ rủ nhau tới một con đường vắng, nắm tay nhau mà thì thầm những câu chuyện tâm tình. Nhưng rồi hai ba chiếc xe gắn máy chặn cặp nhân tình đó lại, vài ba nhát búa, hạ gục người con trai ngay tại chỗ, người con gái được đưa tới một nơi nào đó, để cả lũ du đãng xúm lại... bề hội đồng. Như thế thì người lính, dù tư tưởng, lập trường có vững mạnh đến đâu, cũng phải đổi hướng căm thù. Mà tất cả tội lỗi, đều do lỗi ở những kẻ đang chịu trách nhiệm về an ninh, trật tự nơi thành phố.

Một sĩ quan trẻ, vừa từ Hạ Lào về đây, mượn được chiếc xe gắn máy, đưa người yêu đi chơi xa lộ. Nhìn về thành phố Saigon, mới chỉ vừa lên đèn được một thời gian chưa lâu lắm. Trời vẫn còn sớm, để hai người yêu nhau, xa nhau lâu ngày nói chuyện tâm tình. Nhưng chợt một lưỡi dao dí mạnh vào đằng sau lưng. Một bàn tay khéo léo, thò vào túi người sĩ quan trẻ ấy, lấy chùm chìa khóa, mở chiếc xe gắn máy dông mất. Người sĩ quan trẻ chỉ còn một cách la trời, la đất. Trời thì ở mãi tận xa, chắc là cồng phải rào năm bảy lần kẽm gai. Đất thì đang đạp dưới chân đó, nhưng đất thì ngàn đời vẫn ù lì, câm nín. Hai đứa lủi thủi đi về. Lúc tới gặp tôi, anh hỏi tôi : làm thế nào bây giờ ?.. Lương của tôi, thì tới bao giờ mới có thể dành dụm được hơn một trăm ngàn, mua trả đền cho người bạn chiếc xe gắn máy ?... Mà không thể nào không trả, vì người bạn có tốt thì mới cho mượn xe. Tôi chỉ đành nhìn anh bằng đôi mắt khắc khoải để tự thú nhận rằng mình bất lực, chẳng giải quyết được cái mẹ gì.

Hình như, trong tất cả những vụ xung đột giữa người lính và du đãng, nhà chức trách, tức là những đấng dùi cui khả kính vẫn có khuynh hướng bênh vực du đãng. Người lính là một cái gì tượng trưng cho sức mạnh. Du đãng lại là... dân lành. Vậy thì chỉ nhìn bề ngoài, tưởng rằng du đãng bị thua thiệt, nhưng có biết đâu. sự thua thiệt chắc chắn là về người lính.

Một đứa em tôi, chuẩn uý H.., hiện nay đang nằm trong quân lao để suy ngẫm về câu chuyện này. Hắn là con trai lớn của một gia đình ông chú họ xa. Từ ngày tốt nghiệp tại quân trường, tới một năm nay, hắn mới được về phép. Vừa về đến nhà, nói chuyện vui vài ba câu chuyện, hắn đã phải giật mình vì những ống lon liệng xuống mái nhà tôn. Nhà ông chú tôi lợp tôn, thấp lè tè, ở cạnh một ngôi nhà hai tầng tráng lệ, mà ông chủ nó là một kẻ có nhiều tiền. Hắn chưa kịp hỏi thì mấy đứa em hắn đã xúm lại kể xấu về chủ lớn, chủ nhỏ của gia đình hàng xóm. Chủ lớn thì hách dịch, coi hàng xóm láng giềng như cục đất. Chủ nhỏ, mượn oai chủ lớn, thường đứng trên cửa sổ từng lầu đái xuống mái nhà tôn, chảy xuống ống máng xối, rồi chảy xuống hồ nước nhà ông chú tôi, nhỏ tong tong như những giọt sầu rơi rụng. Đã nhiều lần xảy ra những vụ cãi cọ, rồi những hành động ấy vẫn cứ tiếp diễn bền bền. Đi thưa những người có thẩm quyền, không hiểu sao, câu chuyện vẫn chẳng được giải quyết. Nghe được câu chuyện như vậy, hắn mặc vội bộ quần áo lính, mang đôi lon chuẩn oái rất đàng hoàng, sang gặp chủ nhà hàng xóm, nói chuyện một cách rất có lễ độ. Rằng hắn là lính chiến, đi đánh trận tối ngày, tay bóp cò súng đã thành chai rồi. Chịu nhiều cực khổ, chính là vì muốn cho những người thành phố sống yên ổn, trong đó có gia đình của ông, gia đình nhà hắn. Khi hắn đi giữ yên ổn cho ông, thì cũng xin ông cho gia đình của hắn được có hai chữ bình an. Nói vài ba câu đại khái như vậy, rồi hắn về nhà. Không ngờ, ông chủ nhà hàng xóm lại cho những lời đó là những lời hăm dọa. Buổi chiều, hắn trở về, thì đã được thằng em đứng đón ở đầu ngõ, nói vài ba câu. «Anh đừng về nhà, chúng nó đón anh ở trước cửa.» Hắn hỏi những đứa đó là những đứa nào, thì được thằng em cho biết, đó là một đám du đãng, được ông hàng xóm mời tới, với mục đích là «cho cái thằng chuẩn úy ấy một trận». Hắn nổi máu anh hùng. Cộng sản còn không sợ, thì sợ gì mấy thằng du đãng. Hắn bước chân vào ngõ. Đi được gần về đến nhà thì một đám đông chừng năm sáu đứa nhào tới. Hắn cũng «dũng cảm chiến đấu», cho tới khi kiệt sức, hắn mới rút cây «colt» ra, ho lên vài ba phát. Trúng cẳng một thằng ngã quị. Ông chủ nhà hàng xóm bố trí cuộc hành quân rất tài. Mới nổ chừng năm phút, đã có một xe chở đầy nhóc cu xê tới. Hắn thản nhiên đưa tay vào còng, và được đưa vào quân lao. Tính ra từ lúc tạm biệt đời sinh viên, mới sống ở đời lính chừng gần 2 năm, cuộc đời hắn đã thân bại danh liệt vì du đãng nơi thành phố.

Người của thành phố vốn vô tình. Cách đây đã lâu, tôi đọc một bài thơ của bạn Trang Châu. Bài thơ kể chuyện. một người lính yêu một nàng ca sĩ, tối nào cũng tới một phòng trà, ngồi uống một ly trà đá, để được nhìn mặt người ca sĩ, nghe giọng hát và được cười một lần với nàng ca sĩ. Lúc anh chết, một viên đạn xuyên qua tim. Trong cái túi áo trước ngực nơi trái tim ấy, có hình của nàng ca sĩ cũng bị đạn xuyên qua và đẫm máu. Nhưng rồi khi gặp nàng ca sĩ ấy, hỏi đến tên người lính, nàng ca sĩ ấy vẫn không biết vì đêm nào, nàng cũng phải tái bản nụ cười rất nhiều lần. Vô tình đến như vậy, đó là người của thành phố.

Người lính không cần tới những cái gì được coi là nặng về phần trình diễn, có tính cách mị lính. Vậy người lính muốn gì ?... Một hậu phương ổn định, thế là đủ. Một cái trường cho lũ con lính có chỗ học hành, 1 cái chợ cho vợ lính mua bán, nhưng không phải là cái trường mà những đứa con con mỗi lần về học là một lần khóc, vì bị lũ du đãng nhóc lấy mất sách vở, không phải là cái chợ mà mỗi lần vợ lính về nhà là thẫn thờ vì bị mất cắp, bị lừa lọc.

Chỉ cần được như thế, người lính mới yên tâm chiến đấu, để bảo vệ những kẻ đang trốn tránh... chiến trường.

Nay mai muốn coi hát phải nhịn ăn

Theo chương trình nghị sự khóa họp tháng này của HĐĐT, có vấn đề hấp dẫn nhất sẽ bàn là việc tăng giá vé hát thêm năm mươi phần trăm nữa. Được biết trong bảng chiết tính về thuế hí cuộc của nhà nước bổ lên đầu đám dân đen ưa coi hát, thì ngân sách Đô Thành được dính máu ăn phần một số khá lớn. Lương bổng và phụ cấp này nọ của đảng nghị hòn dĩ nhiên cũng trích ở đó ra một phần. Hóa nên đảng nghị hòn có bổn phận phải nghĩ cách tăng thêm thuế hí cuộc cho nhà nước cũng tưởng là lẽ dễ hiểu, lãnh lương nhà nước thì phải lo công việc nhà nước vậy mà. Kẹt chăng chỉ có bọn dân đen lãnh đủ, mỗi vé hát bây giờ sỉu sỉu cũng từ hai bò sắp lên đến hơn ba bò ở những rạp hạng sang, còn những rạp bình dân thì cũng phải tám choạc một trăm mỗi vé cá kèo. Ấy là chưa kể thỉnh thoảng khách mộ điệu còn hân hạnh được góp thêm năm mươi tì cho mỗi tích kê để kêu bằng mần quả phước thiện.

Do đó ngay từ bây giờ nhóm Con Ong đã có thể «tiên đoán» nay mai mỗi lần muốn đi coi xi la ma hoặc cải lương vọng cổ, khách mộ điệu dám phải nhịn ăn một ngày cơm rau thì họa chăng mới đủ tiền mua nổi tấm vé vô cửa vậy.

Kêu oan nổi gì !

Các giáo chức người Việt dạy tiếng Việt...tại các trường Ba Tầu nước Chợ lớn vừa dãy đành đạch và kêu cứu um sùm vì bỗng dưng bị sa thải ngang xương khiến con mụ cả đọi sập sè thăm viếng đến nơi. Theo các giáo chức kém hên này, thì sở dĩ có sự sa thải vừa kể là vì bọn chủ trường Ba Tầu «dường như» đang âm mưu đình chỉ chương trình dạy tiếng Việt cho các học sinh người Annam nhưng gốc gác Ô Mã Nhi.

Nhóm Con Ong rất lấy làm một sự mót cười trước những lời kêu cứu phi lý của bọn nhà giáo bị thất nghiệp bên trên. Vì thật ra các chủ trường Ba Tầu hành động như thế là theo sát tình hình quốc tế lắm, có tài mần chính chị còn hơn cả cụ Lương cụ Huỳnh nữa kia. Bây giờ Mao sếnh sáng đã chả chịu chơi chung với đế quốc Mẽo đó sao ? Trung quốc nay mai sẽ vĩ đại thật lực rồi thì tội gì để cho con em Trung quốc vĩ đại học tiếng tiểu nhược lem nhem cho...nhục quốc thể ? Không chừng trong tương lai thật gần mấy anh chủ trường Ba Tầu dám được Mao sếnh sáng ân thưởng huy chương sao đỏ lắm chứ không chơi. Tin đi.

Đúng là Nhân Dân Tự Vô

Theo mẩu tin nhựt trình ở mục xe cán chó tuần rồi, phú lít quận Hóc Môn đã theo dõi và vồ được mấy chú NDTV choai choai chuyên môn lợi dụng việc canh gác đêm hôm để làm trò đạo chích. Vẫn theo bản tin trên, để thi hành âm mưu đỡ nhẹ đồ đạc, gà qué của đồng bào trong khu vực trách nhiệm, các chú không thèm lén lút bí mật gì hết trọi mà còn bắn súng đoàng đoàng cứ y như bắn giặc ... nhằm mục đích hù gia chủ phải nằm cứng ngắc trên giường không được láng cháng ra ngoài kẻo đụng đầu cái cốp các chú sao ?

Tiếc rằng thành phần NDTV « khôn ngoan » kể trên hơi hiếm, mới chỉ có mấy ngoe, bằng không đảng dùi cui tha hồ được dịp vất vả bằng thích.

Vái trời cho nghị Thuần vô được Hạ viện

Đốc tờ Thuần kiêm nghị chủ tịt hội đồng tỉnh Kiến Phong, từng là tác giả biện pháp nâng đỡ kịch liệt con em học sinh bằng cách âm mưu với chính quyền địa phương để thu học phí trường công trong niên khóa sắp tới. Khốn nỗi âm mưu nâng đỡ học sinh của nghị Thuần mặc dầu sáng giá thấy mẹ nhưng vừa mới lo le đã bị dư luận phản đối ghê quá, một số báo chí đánh hơi thấy cũng hỏi thăm sức khỏe nghị Thuần tận tình khiến chàng lấy làm hãi sợ cho tương lai tháng tám tới đây, chàng phải huy động đàn em đi các tiệm sách báo bản hạt để mua vét bằng hết những số báo nào chót dại phanh phui tới công việc nâng đỡ của chàng. Mặt khác, để kêu bằng vớt lại tí điểm còm cùng đồng bào cử tri thật mến, nghị Thuần đã xuống nước xin rút lại đề nghị kể trên, nghĩa là cóc thèm nâng đỡ nữa, mặc xác tụi học sinh nghèo tha hồ đi học... miễn phí.

Đề nghị đồng bào cử tri Kiến Phong nên dồn phiếu cho nghị Thuần vô được Hạ viện kỳ tháng năm này.

Qua năm sẽ biết

Ngày Phật đản vừa qua, mọi người đi ngang VNQT đều cảm thấy quang cảnh ở đây vắng quá, thua xa mấy năm trước một trời một vực. Phái viên Con Ong cũng cảm thấy như thế, bèn thắc mắc tìm thày Đức Nghiệp hỏi cho ra nhẽ, thì được vị chân tu khả kính này mỉm cười đáp nhỏ : «Bậy nào, Phật tử còn mê bần tăng và bổn tự lắm chớ. Sở dĩ mùa Phật giáng trần năm nay thiên hạ ít quang lâm tới đây vì họ biết bổn tự còn đang trong thời kỳ trùng tu đợt nhì, cũng như bần tăng hiện rất bận bịu công việc tổ chức hội chợ từ thiện cùng sắp xếp kế hoạch dài hạn để đối phó với tên gian tăng Tâm Châu vậy mà...»

Dứt lời, vị chân tu Đức Nghiệp đã nháy mắt hứa hẹn bằng giọng tin tưởng : «qua năm rồi sẽ biết, cứ yên trí lớn đi quí đạo hữu ! »

Phải đội ơn cụ Lương

Theo tin đồng nghiệp TMN, quả phụ của 1 cố trung sĩ ở Củ Chi vì có chuyện xích mích nho nhỏ với «vê đơ» của ông quan ba đang tại vị ở tiểu khu đó...nên đã bị bà vê đơ này dẫn đại đội hùng binh tới tận nhà hỏi thăm sức khỏe chu đáo tận tình. Rất đồng thiên hạ được chứng kiến cảnh đàn áp thương tâm này, nhưng cóc ai dám can thiệp vì bọn ngưu đầu mã diện của bà quan ba vê đơ đứng ăn ngữ nom ghê quá. Chưa hết, điểm lý thú nhất của vụ trừng phạt này là sau khi nạn nhân đã hoàn toàn đại bại, thương tích cùng mình, bà quan ba vê đơ kiệt liệt kia còn làm đơn thưa nạn nhân đã «cướp giựt» sợi giây chuyền vàng y của bà trong lúc xô xát, đồng thời bà cũng mở mặt trận ngoại giao lẻ đặng vụ hà hiếp công khai này được chìm xuồng luôn...

Theo nhận xét của nhóm Con Ong, quả phụ nạn nhân bị trừng phạt như vậy là đích đáng lắm rồi, đừng nên thưa gởi làm chi cho mất công. So về cấp bậc thì một ông quan ba đang tại vị nhất định phải nặng ký hơn một ông trung sĩ, huống hồ lại là «cố» trung sĩ. Tiếp đến, kể về «uy thế» thường tình thì vê đơ luôn luôn có giá hơn vê oong cái chắc, mặc dù không có hôn thơ hôn thú đàng hoàng. Hóa nên bà vê đơ quan ba tại Củ Chi có hống hách chút đỉnh tưởng cũng còn nhẹ lắm, đừng oán trách bà phải tội. Ngay từ bây giờ nạn nhân chỉ nên làm kiến nghị tri ân cụ bầu Hồi dương liệt lão thì hơn, vì nhờ cụ mà dự luật phòng nhì không được chào đời, bằng không bà vê đơ quan ba sẽ còn khủng khiếp gấp trăm ngàn lần nữa lận !

QUẬT MỒ

Biện pháp hay nhất

Bữa thứ sáu tuần qua Hồi dương liệt lão bỗng có dáng không vui, gây nỗi thắc mắc cho nhiều người, kẻ thì cho rằng Liệt lão buồn vì lo lắng về số phận mình kỳ tháng tám tới đây, kẻ lại đồ chừng sở dĩ cụ bầu hồi soan kém vui bất tử là do sáng nay đằng hãng xe đò có chuyện lộn sộn chi đó cũng nên.v.v.. Mãi sau phái viên Con Ong phải mất nhiều công phu mới khám phá ra cái nguyên do làm Hồi dương liệt lão buồn nó quả là quan trọng và chánh đáng ghê lắm : Bề trên vừa gởi văn thư khiển trách tài chỉ huy quá non kém của Liệt lão, khiến bướm Ngô Bá Thành mới xâm nhập được vào hậu trường sân khấu để mở cuộc họp báo này nọ.

Đối với Hồi dương liệt lão thì ở trên cõi đời này ai khiển trách cụ cũng coi như pha hết, vẫn cười hê hê như thường... ngoại trừ bề trên. Vì mỗi lần sa sầy làm bề trên buồn, bề trên khiển trách là mất điểm như chơi, huống hồ từ nay cho tới tháng tám thời gian đâu còn mấy nỗi, kiếm thêm tí điểm còm chẳng vẻ thay lại bị mất điểm.

Nhóm Con Ong rất thông cảm nỗi lo lắng xâu xa của Hồi dương liệt lão, do đó xin mét một kế mọn đặng tránh được tình trạng làm buồn lòng bề trên phần nào : Cấp tốc xây hẳn một bức tường cao 5 thước xung quanh nhà hát tây, chỉ để chừa một lỗ trống dưới chân tường vừa một người chui lọt làm phương tiện ra vô. Đồng thời, mỗi lần có ai lạ mặt muốn xâm nhập vào khu vực trách nhiệm thì đích thân Liệt Lão nên chịu khó xuống coi mặt xem có hiền lành tử tế thì hãy cho chui vô, bằng không cứ ra lệnh cho phú lít đuổi thẳng cánh hồng thèm nề nang gì hết trọi. Cam đoan biện pháp này sẽ hoàn toàn có bảo đảm một chăm phần chăm.

Sợ bề hội đồng sao ?

Kép lão Nguyễn Bá Cần, người từng 2 phen suýt đảo chánh được ông bầu cải lương miệt công trường Lam Sơn và hiện là tổng bí thơ đảng Công Nông Giao Chỉ vừa mần một phùa nhận xét về sinh hoạt của các chính đảng Annam vô cùng lý thú. Theo kép lão Cần, tình hình đất nước hiện nay chưa đủ chín mõm để các đảng phái thật tâm đoàn kết mí nhau, các đảng phái còn cần phải trải qua nhiều cơn mưa dập gió vùi dã man tàn bạo hơn nữa mới có thể ngóc đầu lên được. Do đó đảng Công Nông của chàng nhứt định chưa thể đoàn kết với các đảng bạn được v.v...

Nhóm Con Ong phục lăn kép Cần quả là người biết nhận định sáng suốt. Bị «gió dập mưa vùi» lẻ tẻ còn đỡ, chứ bị bề hội đồng thì chịu gì nổi. Đúng không ?

Nghị Giao Chỉ quả giỏi hơn Mẽo nhiều

Phong trào phản chiến của dân da đỏ đã bùng nổ suốt tuần rồi trên khắp nước Mẽo, điều đó không có gì lạ. Phải đợi đến bữa mới đây, khi 1 tên Mẽo phản chiến râu ria sồm soàm cùng khắp, đã đến trước trụ sở quốc hội (Mẽo) để long trọng làm lễ tụt quần rồi cứ để nguyên con như thế mà đứng vẫy tay loạn sạ khiến nhiều chị đàn bà con gái trông thấy mắc cở muốn chết, về nhà phải chữa mãi mới khỏi bịnh đứt kẽ mắt v.v...thì toàn dân Annamta lấy làm vô cùng hãnh diện.

Vì sự kiện trên đã chứng minh hết sức rõ ràng Giao Chỉ quốc quả đã hơn Mẽo về nhiều phương diện. Cái trò «tụt quần để phản đối» thì ở Annamta đã xảy ra mấy phùa từ trước : Cái bang Phan Xuân Huy lăm le tụt quần trước khoáng đại để phản đối những đứa vu khoát bảo chàng mắc bịnh teo chim. Tiếp đến là các đấng nghị hòn Gia Định thoát y ngay giữa đường để gọi là phản đối ông Tổng Kinh về tội bóp hầu bóp cổ đồng bào. Và sau cùng là cô đào Dạ Xoa chỉ chút síu nữa tụt quần được kép lão Hồ Phi Lạc nhằm phản đối anh chó già ăn vụng bột này chơi không điệu v.v..

Riêng khoản đứt kẽ mắt cũng thế. Đàn bà con gái Da đỏ mới nhìn chút síu «cái của nợ» đã bị hư con mắt số đông, chả bù với hai liệt nữ thời danh của Anamta là hai cô đào nhà hát tây «Kiều nhớt đồ» và « Trần dạ xoa » bữa được chứng kiến kép teo chim làm lễ tụt quần, hai cô bị nhìn kịch liệt quá mà về nhà cặp mắt vẫn như thường không hề hấn gì hết trơn. Thật mà !

Đau xót cho bà Thoa

Bà dân biểu Trần kim Thoa trước đây đã đòi hỏi chánh quyền phải đem bắn ngay những kẻ đã làm những cuộc « bề hội đồng ». Khi đòi hỏi như vậy, bà Thoa đã nhân danh sự «đau đớn» chung của thân phận đàn bà.

Lời nói của bà Thoa chưa bị rơi vào quên lãng, vì hiện tại vẫn còn nhiều vụ bề hội đồng xảy ra, và đau xót cho bà dân biểu, ba đứa con trai của bà đã họp cùng một vài ông bạn quý của chúng đi bắt gái tơ 17 đem về ngay tại nhà bà mà bề suốt đêm, đến sáng sớm hôm sau mới được trả tự do ở khu chợ Bến Thành và cô này bèn đi báo cảnh sát.

Chưa biết bà Thoa sẽ ăn nói ra sao trước vụ này. Liệu bà có dám đề nghị nhà nước đem bắn bỏ ba đứa con trời đánh đã hại mẹ không ? Còn ba cậu quý tử trên bị vô tù là cái chắc. Thật đau xót cho bà, gần tới ngày tái tranh cử mà bị cú này quả là trời hại. Tưởng tới lúc bà bị cử tri chất vấn là bà tề gia không nghiêm thì làm sao trị quốc, mà thương hại dùm bà. Nhưng nếu tất cả cho chính trị, bà dám lên tiếng yêu cầu nhà nước đem bắn bỏ ba đứa con trời đánh, thì chắc chắn bà sẽ chiếm được đa số phiếu để trở lại Hạ viện. Chẳng hiểu bà có dám không đây?

Dịp may hiếm có thiệt ta !

Trong ngày khánh thành hội chợ từ thiện Hồng Thập Tự vừa qua, tháp tùng phu nhân sếp lớn có rất đông các bậc mệnh phụ phu nhân trâm cài lược giắt, son phấn nước bông cứ là thơm lừng cả một góc trời.

Sau khi thăm viếng qua quít các gian hàng thủ công nghệ lô canh xong, chả hiểu sao các mệnh phụ khả kính bỗng thấy sì sào bàn tán với nhau ra vẻ bem lắm, rồi từ từ lỉnh hết lên tầng lầu trên. Phái viên Con Ong thấy thế cũng vội bí mật bay theo lên..để rồi suýt ngất xỉu vì mùi nước bông do Mẽo sáng chế bỗng nồng nàn tỏa ra ào ào không bút mực nào tả nổi. Sau đúng ba phát hắt hơi lấy sức phái viên Con Ong mới tạm trấn tĩnh lại được và nom thấy các mệnh phụ hồi nãy đang bu đặc trước gian hàng của Hồng Thập Tự Mẽo để tranh nhau mua keo xịt tóc và nước bông USA... còn hơn là bọn dân ngu đói rách đánh nhau để mua đường sữa giá chính thức nữa. Hỏi ra mới hay đây toàn hàng không có thuế nên giá rẻ lắm. Các bà tranh nhau mua để gọi là góp công đức mần việc từ thiện mà.

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

Lại chuyện tởm của nhà Hát Tây

Nói chuyện dơ dáy của Hạ Viện thêm chỉ nhàm tai độc giả. Vì... nó đã đạt tới độ «siêu...tởm». Thế mà mỗi ngày tin từ Hạ viện vẫn cứ phọt đều đều ra lắm chuyện khẳm lặm, như vụ đào ngũ có kế hoạch của nhà dân bẻo Ng. đại Bảng, đã trốn đi Tây mà còn viết sẵn ủy quyền cho kẻ ở nhà, tháng tháng vẫn trơ trơ tới lãnh lương của Hạ viện. Vẫn chưa hết, giờ đây, thiên hạ còn phanh phui ra vụ... quá thừa nhân viên làm việc tại Hạ Viện. Vì... cái nạn gởi gắm nào là người thân, nào là mèo mỡ, bà con của các đấng dân biểu thi đua nhau cố đút người nhà vào làm Sở nhà hát Tây để gỡ gạc tí lương còm. Khiến cho ngân quỹ đếch có đủ tiền để «pẩy kin» cho... những 450 kẻ đủ cả đực lẫn cái niện đang ngồi gãi ghẻ nhồ lông nách và ngoáy lỗ tai tại Hạ Viện. Mà xét lý lịch, tất cả đều là gốc dân biểu gởi vô làm!

Thôi đi mấy cha, thúi quá rồi. Ráng mà mang cái mo đậy vô mặt. Coi chừng kẻo dân đen họ kéo đến cửa nhà Hát Tây làm một tràng trung liên, «phơ» vào mặt các đấng mặt mẹt... mang danh dân biểu... đó!

Tự thiêu

Hai nhà tu hành lại vừa tự thiêu để cúng dường Tam Bảo nguyện cầu cho hòa bình. Từ năm 63 tới nay, đã có biết bao nhiêu người đã tự thiêu như vậy. Hòa bình, niềm khao khát không rời đối với cái dân tộc đã chịu quá nhiều đau khổ này rồi. Đem thân mình làm ngọn đuốc nguyện cầu cho Hòa Bình, mà Hòa Bình vẫn chưa kịp tới chẳng biết những người chết liệu có siêu linh được chăng? Nếu quả con người có linh hồn thật, thì linh hồn những người đã hy sinh đó hẳn mang nhiều ngậm ngùi. Trên 20 năm nay, đã có hàng triệu người chết cho cuộc chiến tranh và hòa bình này, như vậy hàng triệu linh hồn đó nơi cõi âm hẳn đã cùng mang một « tâm trạng » xót xa trên

Con đường ô nhục!

Từ Ngã Tư Bầy Hiền chạy tuốt tới trường đua là đường Nguyễn văn Thoại. Ngày xưa, nơi đây là vườn cao xu um tùm, ngày nay, đã biến thành 1 vùng ô nhục...Vì, ông Cò chê con đường quá đông Mẽo, do đó, mấy ông bởi đếch thèm nói tiếng Mẽo, nên đếch cần lai vãng. Kết quả : là ngày nào cũng có tai nạn xe cộ, sơ sơ chết độ vài ba mạng dân An Nam là tối thiểu rồi vậy. Cũng vì đông Mẽo, nên xế Mẽo chạy như bay, bất chấp luật lệ lưu thông và cũng thấy kệ tính mệnh của dân Giao Chỉ, chết đứa nào đỡ khổ vì...kiệm ước đang hành hạ, còn cơ cực gấp bội phần. Rồi còn nhiều ô nhục bi thảm khác, mời ông Cò Tân Bèo ngó coi thử, tại đường Nguyễn văn Thoại, có hàng trăm các em bé tuổi 14, 15... mặc những bộ đồ kiểu «cởi chuồng», trông thật là chướng mắt và thật là nhục nhã. Vì mấy em loại nhi nữ, miệng còn nặc mùi sữa hoi hoi ấy, đã hiên ngang cặp đôi với mấy chú Mẽo khổng lồ, đen có, đỏ có, lông lá như đười ươi cũng đầy rẫy. Nhìn vào sinh hoạt của con đường Nguyễn văn Thoại hẳn là tụi ngoại quốc sẽ coi xứ mình không hơn xứ ông Bô Ka Sa là mấy.

Nghe đâu thiên hạ bị mắc kẹt hơi kỹ, với các chủ chứa, chủ bar và dường như bọn cướp giật, bọn gái cởi chuồng, cũng có đóng thứ thuế riêng biệt độc đáo gì đó, khiến quí vị hữu trách bị há miệng mắc quai...

Xi la ma Giao Chỉ hốt bạc?

Em gái Kim Cương vừa cho ra lò cuốn phim «Biển động» để hốt cả nước mắt lẫn bạc các của chị em bạn hàng các chợ Bến Thành, Cầu Ông Lãnh v.v.

Thấy người hốt ngon lành mà ham, nên sắp tới đây hàng loạt cuốn phim An nam khác sẽ được chiếu liên tiếp, nào là Như hạt mưa sa, nào là Nàng, nào là Người tình không chân dung, nào là Gác chuông nhà thờ, Mãnh lực đồng tiền, Mùa thu cuối cùng, Vết thù trên lưng ngựa hoang, vân vân... phen này khán giả Anamta cứ gọi là nhịn đói để được no con mắt vì xi la ma. Nhưng nếu các ông bà chủ hãng phim vồ bạc đã ngon, thì các bố chủ rạp lại còn mập lẹ hơn nữa.

Trước đây, điều kiện chiếu phim Annam là «moitié — moitié», nhưng bi giờ thấy các hãng phim làm chơi ăn thật, các bố bèn đòi «tứ lục», và các hãng phim cũng đành nhắm mắt «ô kê».. được đằng chân lên đằng đầu, một vài rạp lại còn tăng lên đến «3-7», và cũng có hãng phim vẫn gạt lệ chịu liền một khi.

Đã ngồi mát ăn bát vàng như thế, các rạp chiếu bóng lại còn đang chạy chọt với Tòa Đô Chánh để tăng giá vé lên nữa, hầu cắt đứt cổ khán giả mới nghe.

Ê! vừa phải thôi chứ. Đớp kỹ quá rồi táo bón không ta được là chết đó!

Đời Măng ăn mặn, đời Con khát nước

Nói đến bà Nín Tè ở nhà hát thì khỏi cần dài dòng, ai cũng dư biết bà là mộtcây «ăn mặn». Chẳng thế mà biết bao nhiêu huyền thoại đã được dựng lên về trận đòn ghen trước quán Thanh Thế, về anh Hề Râu, về các chú sinh viên nai tơ, và gần đây là cậu Sáu Rolex.

Nhưng sách đã có câu «Đời măng ăn mặn, đời con khát nước», măng Nín Tè ăn mặn quá xá, dĩ nhiên bầy con của măng tha hồ mà khát nước bằng thích.

Măng Nín Tè không phải chỉ có một con, mà lại có tới ba con trai, ba cậu quý tử. Ba cậu mà cùng khát một lúc thì đến suối Lồ Ồ cũng phải cạn veo...

Quả thật, ba cậu khát từ tâu rồi, nhưng cóc ai hay. Mãi đến hôm gần đây, ba cậu mới rủ thêm bốn tên nữa, họp thành «7 con quỷ khát nước» ra đường «vồ» ngay một em 17 bẻ gãy sừng trâu, đem về căn phòng sát nách phòng của măng làm một chầu «bề hội đồng» cho đã cơn khát.

Ai ngờ bữa sau em bé lại hu hu mét bu,bu em đi mét ông cò, ông cò túm được 1 con quỷ, nó bèn khai và trút hết tội lên đầu ba cậu quý tử của bà Nín Tè. Bấy giờ mới lòi ra ba cậu đã từng «bề hội đồng» cả chục em rồi!

Thế là hết xẩy! Ba cậu nghe động lập tức đồng ca một bài «ôi! ta buồn ta đi lang thang». Bỏ mặc bà «ghế mẫu» nằm một mình khóc thút tha thút thít! Tại má ăn mặn nên bây giờ má hại các con rồi, má ơi! Mới hôm nào măng đòi bắn bỏ bọn «bề hội đồng», phen này măng đành phải bắn bỏ các con mất. Ôi các con ôi hự hự!..

Oan ôi các bà Tướng

Dạo này có mấy đứa ác khẩu cứ nhè mấy bà Tướng mà «chơi». Và lại toàn là mấy bà Tướng địa đầu, có các đấng phu quân vừa lập công to nhất nước với chiến thắng Hạ Lào.

Thoạt tiên là bà Tướng Phú. Tụi nó bảo bà cờ bịch dữ lắm, và thường hay «chơi» với ông Phó ở Huế. Làm cho bà phải vội vã đi một đường thanh nga rằng ngày xửa ngày xưa bà cũng có chơi sơ sơ, để giải trí lành mạnh trong lúc nhàn cư ý mà! Chứ không chơi rồi ngộ nhỡ «vi bất thiện» thì sao? Nhưng bây giờ, ông nhà đã thêm sao, bà bận lắm, phải đi thăm các gia đình binh sĩ chớ! À, thì ra tụi nó vu oan Thị Mầu cho bà!

Bà Tướng « cờ bịch » vừa được giải oan xong, lại đến phiên bà tướng «đồng bóng».

Bà này là bà tướng Lãm, nếp lớn ở ngoài nó-

ĐA DANH cầm tròng

Với bà tụi nó lại «góa bụa» một cách khác, nó phao tin bà cất chùa riêng này, lại còn cầm đầu cái tổ chức «nhót giữa đền» để nghe các cung văn ca hát :

«bà múa súng lục...
«Bà bơi thuyền rồng...

Thật đau cho bà! chính bà cũng còn chưa hiểu «đồng bóng» nghĩa là gì thì làm sao bà cầm đầu được tổ chức? Bà chỉ có vài lần được mời đi «lễ» vậy thôi, bộ đi «lễ» tức là « đồng bóng» sao?

Còn chùa, là ngôi chùa do bà «mẫu» của bà trụ trì, chứ bà đâu có chùa riêng. Chẳng qua là vì muốn báo hiếu, nên thấy chùa hư hao, bà phải góp sức tu bổ lại tí ti, vậy mà tụi nó cũng tiếng bấo tiếng chì, làm cho bà tốn hơi nói lại cho rõ.

Vụ 2 bà Tướng kề như được xếp, chưa biết mai mốt đây sẽ đến lượt bà lớn nào?

Cha có « chơi » híppi

Cha Én Vàng, chủ tịch hội HĐ bảo vệ luân lý, vừa mần các chú Híp pi à gô gô một phát hơi nặng trên báo của cha Lãm.

Vị Linh mục khả kính cho rằng Híppi chỉ là một bầy bê bối, lố lăng, chuyên môn hút cần sa, bề hội đồng, làm đảo lộn hết luân thường đạo lý của con Lạc cháu Hồng. Do đó, Cha phang luôn nhà nước về cái vụ Đại Hội 10 ngày Híppi sắp tổ chức tại sân Hoa Lư, và cha hỏi thăm sức khỏe cả đệ nhất phu nhân khả ái đã có chương trình tới hòa mình với Híppi Giao Chỉ.

Những lời tuyên bố của cha Én Vàng làm cho con chiên Hìp pi Trường Kỳ phải khóc thét lên. Chả hẳn là Trưởng Ban Tổ chức cái Đại Hội Híppi do báo Diều Hâu đề xướng mà! Cha phang kỹ quá, Đại Hội tiêu tùng là con chiên Trường Kỳ bao thầu hết đường làm ăn. Bởi vậy, tên Híp pi chúa này đang hì hục viết bài «đối thọi» với cha, xin quý vị hãy chờ xem con chiên Híppi và Linh mục Luân lý, bên nào có lý?

Không nói dối

Ông Tướng uýnh qua Lào mới đây vừa làm một phát đáng bốc thơm. Đó là việc ông đã vi vút khen thưởng một anh Binh Nhất, vì anh này, dám tố cáo một ông Quan Ba ăn bẩn. Theo chỗ bọn Con Ong được biết, thì Binh I Mai Sự cùng với một số đồng đội, đã làm đơn lên thượng cấp, tố cáo ông Quan Ba Đại Đội Trưởng thuộc Đại Đội 116 Cần Ghép, có hành vi tham nhũng như xử dụng quân xa chở thuê và bán vật liệu của Mẽo tại đơn vị...

Trước tin này, bọn C.O rất lấy làm một sự hoan hỉ. Bọn C.O còn mong rằng mai mốt đây, Quân Đội thừa thắng xông lên phất cờ chính nghĩa, tống cổ hết những tên tham nhũng gộc về quê, để sạch sẽ hóa hàng ngũ quân đội, lúc đó cái nghề châm chích sẽ «cáo chung» và bọn C.O sẽ buông bút về vườn trong sự thơ thới hân hoan. Bố đứa nào nói dối.

Quản lý : HOÀNG THỊ QUÝ
In tại nhà in DÂN NGUYỆN
54 Võ Tánh Sài gòn
Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm [illegible]